Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 1. Warszawa, dnia 15 stycznia 1934 r. **Rok XVII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ.*)

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. 1 — 6.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 1 — 3.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 1 — 11.

D. KOMUNIKATY.

*) Patrz komunikat na str. 31

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

1.

OKÓLNIK Nr. 1

z dnia 1 stycznia 1934 r.

w sprawie Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

(Nr. GL. 61a—6)

Do

P. P. Szefa Gabinetu Ministra. Dyrektorów Dep. I — IV. Szefów Biur. Naczelników Wydziałów i wszystkich P. P. Urzędników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

I. Regulamin niniejszy jest uzupełnionem wydaniem obowiązującego dotychczas Regulaminu z dn. 2 stycznia 1930 r. Regulamin ten, podobnie jak poprzedni, jest systematycznie ułożoną kompilacją istotnej treści okólników i pism okólnych wydanych do dnia 31 grudnia 1933 r., a regulujących tryb urzędowania Zarządu Centralnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przyczem zużytkowano spostrzeżenia, poczynione przy sposobności stosowania w praktyce dotychczasowego Regulaminu. Aby nie stwarzać trudności przy zapoznawaniu się z przepisami nowego Regulaminu i stosowaniu go, układ poprzedniego Regulaminu został nadal utrzymany bez zmiany.

Regulamin nie obejmuje przepisów kancelaryjnych, a pewne kwestje, z tego zakresu, normuje tylko o tyle, o ile to jest potrzebne ze względu na związek z czynnościami referendarskiemi.

Jako zarządzenie wewnętrzne Ministra, Regulamin nie uchyla ani nie zmienia postanowień, które opierają się na okólnikach i zarządzeniach Prezesa Rady Ministrów względnie na jej uchwałach. Licząc się z tem, Regulamin wskazuje, w poszczególnych przepisach, normy określonego wyżej pochodzenia i z reguły podaje je w odpisie jako załączniki.

II. Regulamin Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jest normą wewnętrzną bezwzględnie obowiązującą, której nieprzestrzeganie — jak to zresztą głosi § 1 tegoż Regulaminu — stanowi naruszenie obowiązków służbowych i pociąga za sobą odpowiedzialność porządkową i dyscyplinarną.

Obowiązkiem przeto wszystkich urzędników Ministerstwa — bez względu na ich stanowisko służbowe — jest szczegółowe zapoznanie się z treścią Regulaminu i wszystkich w nim powołanych przepisów. O ile chodzi o urzędników nowo-przydzielonych do Ministerstwa, urzędnik Biura Personalnego, załatwiający formalności związane z przydziałem nowego urzędnika, obowiązany jest doręczyć mu z urzędu, za pokwitowaniem, egzemplarz Regulaminu. W tym celu Biuro Personalne będzie stale zaopatrzone w odpowiednią ilość egzemplarzy Regulaminu.

III. Regulamin Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jakkolwiek niektóre swe przepisy opiera na normach wyższego rzędu, będąc zarządzeniem wewnętrznem, nie może służyć za podstawę do powoływania się nań w stosunkach Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z innemi równorzędnemi władzami i urzędami oraz z władzami i urzędami podległemi.

Natomiast przepisy Regulaminu będą analogicznie stosowane przez Główny Urząd Statystyczny, Komendę Główną Policji Państwowej i Dowództwo Korpusu Ochrony Pogranicza, o ile nie pozostają w sprzeczności ze specjalnemi przepisami, dotyczącemi organizacji i trybu urzędowania tych urzędów.

IV. Wszelkie, projektowane w przyszłości przez poszczególne Biura i Wydziały, okólniki i pisma okólne, dotyczące spraw objętych regulaminem, t. j. mające na celu zmianę lub uzupełnienie jego postanowień, będą wydawane pod N-rami Wydziału GL., którego obowiązkiem jest czuwać nad stosowaniem w praktyce przepisów Regulaminu.

W okólnikach i pismach okólnych zmieniających, uzupełniających, lub uchylających przepisy Regulaminu, należy zawsze wskazać dokładnie, którego przepisu (§ ustępu) Regulaminu dotyczą, oraz podać gotowe brzmienie nowego postanowienia w ten sposób, aby utrzymanie Regulaminu w stanie aktualności było ułatwione.

V. Okólnik niniejszy wraz z Regulaminem wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą dotychczasowy Regulamin Ministerstwa z dnia 2.I. 1930 r. a w szczególności tracą również moc obowiązującą wszystkie te okólniki i pisma okólne, które przy poszczególnych paragrafach Regulaminu są podane pod ich tytułami, a odnoszą się do Centralnego Zarządu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W zakresie organizacji i trybu pracy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych obowiązują zatem:

1. rozporządzenie Rady Ministrów z 25 sierpnia 1926 r. w sprawie zasad organizacji Ministerstw (M. P. Nr. 203, poz. 578),
2. statut organizacyjny Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, ustalany w drodze rozporządzeń względnie uchwał Rady Ministrów,
3. szczegółowy podział czynności w Ministerstwie, wydawany na podstawie statutu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych,

4. Regulamin Ministerstwa Spraw Wewnętrznych,
5. przepisy kancelaryjne dla Ministerstwa Spr. Wew.
6. instrukcja w sprawie ochrony tajemnicy służbowej,
7. okólniki i pisma okólne dotyczące Centrali Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, wydane po dniu wejścia w życie niniejszego Regulaminu.

(—) Bronisław Pieracki.
MINISTER

2.

OKÓLNIK Nr. 2

z dnia 5 stycznia 1934 r.

w sprawie ogłoszeń w Dziennikach Wojewódzkich o zagubieniu dowodów tożsamości konia.

(Nr. GL. 50-21).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Zgodnie z przepisami § 25 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 23.III.1928 r. w brzmieniu rozporządzenia z dnia 3 grudnia 1930 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 740) — duplikat dowodu tożsamości konia, w razie zagubienia lub kradzieży tego dowodu, może być wydany dopiero po przedstawieniu dowodu unieważnienia w postaci jednorazowego ogłoszenia we właściwym dzienniku wojewódzkim.

Umieszczenie w dzienniku wojewódzkim tego rodzaju ogłoszenia pociąga za sobą dla strony wydatek kilku złotych, co dla ludności niezamożnej w szczególności małorolnej jest zbyt uciążliwe pod względem materjalnym i powoduje u niej ociąganie się z poczynieniem starań o wydobycie duplikatu zagubionego dokumentu.

Ponieważ dla zwolnienia z tego rodzaju opłaty za ogłoszenie w dzienniku wojewódzkim brak jest podstawy prawnej i byłoby niewskazane ze względów natury finansowej, a traktowanie sprawy w płaszczyźnie przepisów postępowania administracyjnego (przyznania prawa ubogich) skomplikowałoby i przeciągnęłoby załatwienie sprawy otrzymania potrzebnego dokumentu, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, biorąc pod uwagę, że posiadanie przez obywateli dowodów tożsamości koni jest niezmiernie ważne i konieczne ze względu wyższych interesów Państwa prosi P. P. Wojewodów o zarządzenie, aby za ogłoszenia w dziennikach wojewódzkich o zagubieniu lub kradzieży dowodów tożsamości koni pobierano jednolitą opłatę w wysokości 1 złotego, stosując następujący wzór dla takiego ogłoszenia:

„Zgubiono (został skradziony) dowód tożsamości konia. Serja.................. Nr....................
wystawiony przez R. I. K. w..............................
na nazwisko właściciela (posiadacza)..........
....
...."

Okólnik niniejszy wiąże się z okólnikiem Nr. 128 z r. 1929, umieszczonym w Zbiorze Zarządzeń Min. Spr. Wewn. str. 228, poz. 13 w sprawie płatności ogłoszeń w dziennikach wojewódzkich.

(—) M. Dolanowski
PODSEKRETARZ STANU

3.

OKÓLNIK Nr. 3

z dnia 10 stycznia 1934 r.

o przesyłkach listowych władz, urzędów i instytucyj kościelnych (wyznaniowych)

(Nr. GB. 48/19/30).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministerstwami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Skarbu oraz Poczt i Telegrafów wyjaśnia i zarządza co następuje:

1) Władze, urzędy i instytucje kościelne wszelkich wyznań i obrządków nie podpadają pod pojęcie władz i urzędów, wymienionych w art. 18 pkt. 3 lit. a) ustawy z dn. 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 63 z r. 1933, poz. 481) i w § 2 lit. a) rozporządzenia Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lipca 1933 r. o przesyłkach listowych urzędowych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 448), wobec czego nie mają one w żadnym przypadku uprawnienia do używania znaczków pocztowych, wprowadzonych do opłaty urzędowych przesyłek listowych rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19 maja 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 370).

2) Korespondencję zwykłą do władz i urzędów państwowych oraz samorządu terytorjalnego lub gospodarczego w poruczonym zakresie działania w sprawach, załatwianych na wezwanie

tych władz i urzędów lub w wykonaniu ustawowego obowiązku, władze, urzędy i instytucje kościelne (wyznaniowe) wysyłają w sposób, przewidziany w § 2 ustęp 1 pkt. b) i ustęp 2 i w § 5 ust. 2 rozporządzenia Ministrów Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lipca 1933 r. o urzędowych przesyłkach listowych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 448), a więc bez nalepiania na przesyłce znaczków pocztowych, gdyż opłatę pocztową za tę przesyłkę uiszcza przy odbiorze władza lub urząd, pod którego adresem była ona wysłaną.

3) Urzędy stanu cywilnego i osoby, prowadzące księgi metrykalne, korespondencję swoją w sprawach statystyki ruchu naturalnego ludności do władz administracyjnych I instancji i do Głównego Urzędu Statystycznego, oraz inną korespondencję do władz i urzędów państwowych i samorządu terytorjalnego lub gospodarczego w poruczonym zakresie działania w sprawach, załatwianych na wezwanie tych władz i urzędów lub w wykonywaniu ustawowego obowiązku, wysyłają w listach zwykłych, bez nalepiania znaczków pocztowych w sposób, omówiony wyżej w punkcie 2).

4) Poza wyjątkami, omawianemi wyżej w punktach 2) i 3), muszą przesyłki listowe władz, urzędów i instytucyj kościelnych (wyznaniowych) być opłacane przy nadaniu normalnemi znaczkami według ogólnie obowiązującej taryfy pocztowej.

5) Jeżeli władza lub urząd, pod którego adresem nadeszła od władz, urzędów lub instytucyj kościelnych przesyłka listowa z napisem „Na wezwanie urzędowe" lub „w wykonaniu ustawowego obowiązku", stwierdzi, że przesyłka ta winna była być przez nadawcę opłaconą, postąpi w myśl § 6 powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 22 lipca 1933 r. o urzędowych przesyłkach listowych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 448), a nadawca obowiązany będzie uiścić wtedy normalną opłatę taryfową w podwójnej wysokości.

Stosownie do zarządzenia Min. Wyzn. Rel. iOśw. Publ. z dn. 5 X.1933 Nr. V. 3543/33 skierowanego do ordynarjuszów Kościoła Katolickiego, a podanego również przez Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. do wiadomości P. P. Wojewodów, począwszy od dnia 1.X.1933 władze, urzędy i instytucje kościelne (wyznaniowe) winny swą korespondencję, a w szczególności wszelką korespondencję z władzami, urzędami i instytucjami kościelnemi (wyznaniowemi) oraz z osobami i instytucjami prywatnemi, opłacać według każdocześnie ogólnie obowiązującej taryfy pocztowej — z wyjątkiem jedynie przesyłek listowych, wysyłanych przez nie do władz i urzędów państwowych oraz samorządu terytorjalnego i gospodarczego w poruczonym zakresie działania na *wezwania urzędowe* tych władz i urzędów albo *w wykonaniu ustawowego obowiązku.*

Dotacja Skarbu Państwa na rzecz Kościoła Katolickiego w sumie 147.000 zł., przewidzianej w załączniku A) Konkordatu „na pocztę", ma służyć na opłatę wszelkich przesyłek pocztowych, wysyłanych przez władze, urzędy i instytucje Kościoła Katolickiego łącznie z korespondencją, wysyłaną przez te urzędy, jako urzędy stanu cywilnego. Wobec tego kwota, jaką władze i urzędy administracyjne wyłożą rocznie tytułem opłat za przesyłki listowe władz i urzędów Kościoła Katolickiego, jako urzędów stanu cywilnego, wysyłane w trybie, podanym wyżej w punkcie 3), będzie potrącaną z corocznej dotacji 147.000 zł.

W tym celu należy zaprowadzić dokładny zapisek (w/g załączonego wzoru) wszystkich przesyłek listowych władz, urzędów i instytucyj Kościoła Katolickiego wysyłanych w sposób wyżej opisany w p. 1 i 2 i należną z tego tytułu kwotę podawać do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na dzień 1 marca.

Z uwagi na to, że w bieżącym okresie budżetowym znaczki pocztowe dostarczane są władzom i urzędom uprawnionym do ich używania, bezpłatnie, w roku tym niema przeto podstawy do potrącenia z sumy 73.500 zł., należnej Kościołowi Katolickiemu za drugie półrocze roku budżetowego 1933/34, jakiegokolwiek ekwiwalentu za znaczki zużyte przez władze administracyjne na opłatę przesyłek listowych, wysyłanych do tych urzędów przez władze i urzędy Kościoła Katolickiego, jako urzędy stanu cywilnego lub urzędy, prowadzące księgi metrykalne.

Dla celów orjentacyjnych jednak należy już w bieżącym okresie budżetowym, t. j. począwszy od daty podanego tu zarządzenia do — 1 marca 1934 r. sporządzić wymieniony wyżej zapisek przesyłek pocztowych władz i urzędów Kościoła Katolickiego z podaniem kwoty na jaką złożą się te przesyłki według obecnie obowiązującej wysokości znaczków pocztowych (10 gr. i 20 gr.).

Niniejsze zarządzenie należy podać do wiadomości zainteresowanych władz, urzędów i instytucyj kościelnych (wyznaniowych) w szczególności zaś urzędów stanu cywilnego i osób, prowadzących księgi metrykalne z równoczesnem poleceniem im zwrotu posiadanych przez nie znaczków pocztowych do przesyłek urzędowych i powiadomieniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o ilości zwróconych znaczków.

Wobec powyższego zarządzenia przestają obowiązywać punkty *a* i *b* oraz końcowy ustęp zarządzenia z dn. 15.7.33 r. Nr. GB. 48/19-8.

(—) M. Dolanowski
PODSEKRETARZ STANU

Wzór.

Załącznik do okólnika Nr. 3.

Z A P I S E K

pism nadesłanych do Starostwa X w wykonaniu poruczonego zakresu działania ....

Nazwa władzy kościelnej nadsyłającej korespondencję	Nr. i data pisma tej władzy	Wartość znaczka naklejonego przez adresata	U w a g i

4.

OKÓLNIK Nr. 4

z dnia 11 stycznia 1934 r.

w sprawie paszportów ulgowych dla lekarzy

(Nr. AP. 131/291).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z zapytaniem jednego z Panów Wojewodów, czy Izby Lekarskie można uważać za organizacje naukowo zawodowe w rozumieniu § 4 lit. b) rozporządzenia z dnia 7.V. 1932 (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 397) Ministerstwo wyjaśnia, że zaświadczenia Izb Lekarskich powinny być brane pod uwagę, jako opinje instytucyj lekarskich, powołanych ustawowo do współdziałania z władzami państwowemi. Zaświadczenia te jednak mogą mieć jedynie charakter opinjodawczy a miarodajnym dla oceny wydania paszportu dla lekarzy w celach naukowych, powinien być wniosek Naczelnika Wydziału Zdrowia w danym urzędzie wojewódzkim (Komisarjacie Rządu).

Należy jednak zauważyć, że wydziały lekarskie polskich Uniwersytetów stoją na wysokim poziomie i posiadają kliniki i instytuty, prowadzone przez wybitnych specjalistów, a zarazem organizują kursy dokształcające, istotna konieczność zatem dokształcania się w zawodzie lekarskim poza granicami państwa może zajść tylko w rzadkich przypadkach.

W razie wątpliwości należy kierować sprawę wraz z uzasadnionym wnioskiem do Ministerstwa.

(—) Adelstein
NACZELNIK WYDZIAŁU.

5.

OKÓLNIK Nr. 5

z dnia 11 stycznia 1934 r.

w sprawie usytuowania budynków frontowych

(Nr. SB. 28/23/1).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W związku z zapytaniem jednego z P. P. Wojewodów co do sposobu stawiania budynków frontowych względem ulicy lub drogi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Na podstawie art. 11 pkt. b rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w planach zabudowania mogą być ustalone „frontowe linje zabudowania", czyli linje ściśle określające położenie względem ulicy ścian frontowych budynków, tak co do ich odległości od ulicy, jak i co do kierunku względem ulicy.

W braku planów zabudowania jako też w przypadkach, gdy istniejące plany zabudowania nie ustalają frontowych linij zabudowania, przepisy miejscowe, wydane na podstawie art 415 lub 416 cytowanego wyżej rozporządzenia mogą ustalić sposób zabudowania działek wogóle, jako też warunki, którym powinny czynić zadość budynki, wznoszone przy ulicach w szczególności (art. 408 pkt. 3 i 8), a więc między innemi mogą ściśle określić w jaki sposób powinny być stawiane budynki frontowe względem ulicy.

Jednakowoż i w przypadkach, gdy ani plan zabudowania ani przepisy miejscowe nie uregulowały sposobu stawiania budynków względem ulicy, właściwe władze nie powinny dozwalać, by frontowe budynki były wznoszone w sposób szpecący wygląd osiedla, bądź ulicy lub drogi. Prawo władz do żądania, ażeby budynki frontowe nie szpeciły osiedla lub ulicy wypływa z art. 380 cytowanego rozporządzenia w brzmieniu, nadanem mu rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663). W myśl postanowień, zawartych w tym artykule, w razie wzniesienia budynku bez pozwolenia, właściwe władze mogą żądać wykonania pewnych zmian w budynku między innemi i wtedy, gdy budynek zniekształca lub szpeci ulice, place, wygląd miejscowości lub krajobrazu, — w razie, gdy zeszpecenie lub zniekształcenie nie może być usunięte w drodze dokonania zmian lub przeróbek, — nawet rozebrania budynku.

Skoro więc, jak wypływa z powyższego, władze w celu usunięcia zeszpecenia mogą żądać zmian w już wzniesionym budynku, a nawet i rozebrania takiego budynku, to tem bardziej mogą zabronić wzniesienia budynku w sposób szpecący lub zniekształcający ulice, place i t. p.

Ponieważ zaś stawianie budynków pod kątem do ulicy niewątpliwie szpeci wygląd ulicy, przeto władze przy udzielaniu pozwoleń na budowę powinny żądać, ażeby budynki były stawiane równolegle do linji ulicy, — rzecz oczywista, o ile specjalne warunki lokalne, uniemożliwiające takie usytuowanie budynków nie stoją na przeszkodzie.

Przytem zauważa się, że nieprostopadłe położenie granic poszczególnych działek do kierunku ulicy, samo przez się nie powinno być traktowane jako przeszkoda do wznoszenia budynków równolegle do ulicy, w przypadkach zaś gdy w pewnej części osiedla istnieje większa ilość skośnych do kierunku ulicy i wąskich parcel, nie nadających się do zabudowania zgodnie z przepisami bądź do ekonomicznego zabudowania, właściwe władze powinny rozważyć potrzebę przeprowadzenia scalenia w myśl art. 68 — 143 prawa budowlanego.

(—) Zbikowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU.

6.

OKÓLNIK Nr. 6

z dnia 15 stycznia 1934 r.

w sprawie pouczenia Prokuratorji Generalnej o postępowaniu urzędów przeprowadzających egzekucję sądową z ruchomości.

(Nr. AA. 2 b. 11).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła P. P. Wojewodom do wiadomości załączoną instrukcję Prokuratorji Generalnej z prośbą o rozesłanie jej z zaleceniem przestrzegania podległym P. P. Wojewodom, władzom i urzędom państwowym, które w myśl art. 50 rozporządzenia Rady Ministrów z 28.VIII. 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433) i art. 56 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 17.VI.1920 r. (Dz. U R. P. Nr. 73, poz. 502) przeprowadzają własnem staraniem egzekucję wierzytelności zasądzonych na rzecz Skarbu Państwa.

Załączone pouczenie nie wyczerpuje wszystkich zagadnień związanych z egzekucją sądową, a unormowanych nowem prawem o postępowaniu egzekucyjnem sądowem: zawiera ono tylko zwięzły zarys toku czynności przy prowadzeniu egzekucji z ruchomości dłużnika. Dlatego też do należytego korzystania w praktyce z dołączonego pouczenia koniecznem jest dokładne zaznajomienie się zainteresowanych władz i urzędów z obowiązującemi przepisami sądowo-egzekucyjnemi II części kodeksu postępowania cywilnego.

Wreszcie Ministerstwo przypomina, że w myśl cytowanych na wstępie postanowień uchwał Rady Ministrów urząd popierający egzekucję powinien w wypadkach pod względem prawnym zawiłych, zwracać się do Prokuratorji Generalnej o stosowne wskazówki, a w wypadkach napotkania na specjalne trudności wnieść o objęcie prowadzenia egzekucji przez samą Prokuratorję.

Okólnik niniejszy w niczem nie narusza treści okólnika Nr. 162 z dnia 31.XII.1932 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 20, poz. 277).

(—) Weissbrod
DYREKTOR DEPARTAMENTU.

Załącznik do okólnika Nr. 6.

PROKURATORJA GENERALNA
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Pouczenie dla Urzędów przeprowadzających egzekucję z ruchomości.

Do wykonania tytułu wykonawczego, zgodnie z art. 580 kpc. powołany jest komornik ustanowiony przy Sądzie Grodzkim, w którego okręgu znajdują się ruchomości, stanowiące przedmiot egzekucji. O ileby przy powyższym sądzie ustanowionych było kilku komorników, należy, przed przesłaniem sprawy do komornika, zbadać w Sądzie Grodzkim, który z nich w myśl zarządzenia kierownika sądu, właściwym jest dla dokonania danych czynności egzekucyjnych. Dla uniknięcia zwłoki w wypadkach nagłych, jako też dla ułatwienia i przyśpieszenia wdrażania postępowania egzekucyjnego winne władze zapoznać się z zakresem właściwości komorników, ustanowionych przy sądach, znajdujących się w okręgach, podlegających kompetencji miejscowej danych władz.

I. Tytuł wykonawczy należy przesłać komornikowi wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. W powyższym wniosku należy wskazać świadczenie, które ma być spełnione, sposób egzekucji żądanie ściągnięcia należności pieniężnych, wskazanych w wyroku, jak i kosztów egzekucyjnych przez zajęcie i sprzedaż ruchomości dłużnika.

W wniosku należy wskazać miejsce zamieszkania dłużnika. Po myśli art. 511 kpc. żądać należy, aby komornik zawiadamiał Urząd o dokonaniu każdej czynności, o której terminie nie był Urząd uprzedzony. W wniosku może być zawarte żądanie, aby zajęcie odbyło się w obecności przedstawiciela egzekwującego Urzędu, żądanie takie należy stawiać jedynie w wypadkach, w których udział przedstawiciela Skarbu może się w wielkiej mierze przyczynić do wykrycia przedmiotów majątkowych, ulegających zajęciu lub do ich należytego oszacowania. Jeżeliby w tych wypadkach komornik, mimo żądania Urzędu dokonał zajęcia w nieobecności przedstawiciela Skarbu Państwa, należy żądać sprawdzenia zajęcia po myśli art. 586 § 3 kpc. Ta-

kiego sprawdzenia należy żądać wówczas, gdy ruchomości dłużnika w chwili wszczęcia egzekucji przez Skarb Państwa są już zajęte na rzecz innego wierzyciela, ale również tylko w razie, gdy takie sprawdzenie może przynieść Skarbowi oczywistą korzyść. Obecność wierzyciela przy zajęciu ruchomości jest specjalnie pożądaną, gdy rodzaj lub specjalne właściwości zajmowanych ruchomości czynią prawidłowe ich oszacowanie przez komornika wątpliwem. Na skutek zarzutów obecnego przy zajęciu wierzyciela komornik obowiązany jest dokonać oszacowania przez biegłych (art. 588 i 589 kpc.). Wskazane jest w wniosku zamieścić żądanie doręczenia odpisu protokółu zajęcia, a to dla oceny prawdopodobnego wyniku egzekucji oraz w interesie szybszego doprowadzenia do złożenia przez dłużnika przysięgi wyjawienia, o ile zajdą warunki wniosku z art. 621 kpc.

II. Zajęte ruchomości oddaje komornik pod dozór dłużnikowi, wierzycielowi lub osobie trzeciej. Gdyby Urząd zauważył, że wyznaczony dozorca nie wykonuje swych obowiązków prawidłowo narażając wierzyciela na straty i szkody, wówczas należy postawić wniosek u komornika (zgodnie z art. 594 pr. egz.) o zmianę osoby dozorcy.

III. Na podstawie pod I wspomnianego wniosku komornik wyznaczy termin licytacji, o którym zawiadomi Urząd przez nadesłanie, zgodnie z art. 602 § 2 kpc. odpisu odnośnego obwieszczenia.

Interwencja Urzędu na pierwszym terminie licytacyjnym jest nie zawsze konieczna. Nieobecność delegata może jednak uniemożliwić wierzycielowi zaskarżenie przybicia art. 611.

O ile licytacja w pierwszym terminie nie doszła do skutku służy wierzycielowi prawo postawienia w ciągu 2 tygodni wniosku o wyznaczenie drugiej licytacji (art. 616). Nie postawienie przez wierzyciela tego wniosku w ciągu powyższego terminu powoduje umorzenie postępowania. Celem uniknięcia uchybienia tego terminu, należy zaraz po terminie pierwszej licytacji zwrócić się do komornika z żądaniem z art. 616 kpc. o zakomunikowanie stanu sprawy egzekucyjnej, a równocześnie w tem samem podaniu postawić ewentualny wniosek o wyznaczenie terminu drugiej licytacji. Na drugim terminie licytacyjnym wierzyciel ma prawo albo narówni z innymi licytantami k u p i ć ruchomości z przetargu za cenę nie niższą niż $^2/_5$ ceny oszacowania, albo też w razie niedojścia licytacji do skutku oświadczyć, iż p r z e j m u j e ruchomości na własność za połowę ceny oszacowania, w obu wypadkach wierzyciel może zaliczyć swą wierzytelność na cenę nabycia jedynie w razie, gdy jest jedynym wierzycielem t. zn. jeżeli do postępowania wszczętego przez Skarb Państwa żaden dalszy wierzyciel się nie przyłączył, a wcześniejszego zajęcia ruchomości nie było.

Uczestnictwo na drugim terminie licytacyjnym celem wzięcia udziału w przetargu, jak również ewentualnego przejęcia ruchomości na poczet wierzytelności, wydaje się Prokuratorji Generalnej celowe i pożądane we wszystkich sprawach, w których przedmiotem egzekucji jest ściągnięcie poważniejszych pretensyj Skarbu Państwa. W razie gdyby Urząd w toku egzekucji doszedł do wniosku, że wskazanem byłoby zmusić dłużnika do wyjawienia majątku — winien niezwłocznie zwrócić się o pomoc do Prokuratorji Generalnej, wymieniając szczegółowo podstawy, uzasadniające po myśli art. 621 kpc. powyższe żądanie.

Gdyby w postępowaniu egzekucyjnem brało udział kilku wierzycieli, a wyegzekwowana suma nie wystarczała na zaspokojenie wszystkich wierzycieli, wówczas podziału sumy dokona sąd (art. 794 i nast.). W tym wypadku o ile Urząd uzna, że plan podziału dokonany został z uszczerbkiem dla Skarbu Państwa winien doręczony przez Sąd Grodzki plan podziału przesłać b e z z w ł o c z n i e Prokuratorji Generalnej, oraz dostarczyć jej materjału do ewentualnych zarzutów z art. 791 kpc. T e r m i n do wniesienia zarzutów u p ł y w a w c i ą g u d w ó c h t y g o d n i o d d n i a d o r ę c z e n i a p l a n u U r z ę d o w i.

W ciągu całego postępowania egzekucyjnego należy w każdym wypadku zauważonego uchybienia komornika, utrudniającego dochodzenie egzekwowanej pretensji, odnieść się n a t y c h m i a s t do Prokuratorji Generalnej z wnioskiem o wniesienie do właściwego Sądu Grodzkiego skargi na czynności komornika. O k r e s do wniesienia tej skargi wynosi t y d z i e ń od dokonania czynności przez komornika, o ile Urząd był o niej uprzedzony — zaś tydzień od dnia zawiadomienia Urzędu, o ile Urząd przed dokonaniem tej czynności żądał zawiadomienia o niej. Okres czasu do wnoszenia skarg powyższych jest bardzo krótki, celem zatem umożliwienia wniesienia ich w terminie przez Prokuratorję Generalną należy: 1) we wnioskach o wszczęcie egzekucji i o sprzedaż licytacyjną ruchomości s t a l e żądać od komornika zawiadomienia o wszelkich dokonanych czynnościach egzekucyjnych, 2) wniosek o założenie skargi na czynności komornika kierować do Prokuratorji o ile możności t e g o s a m e g o d n i a, w którym czynności dokonano, lub w którym nastąpiło doręczenie Urzędowi zawiadomienia. Do wniosku należy dołączyć wyczerpującą informację o stanie sprawy i materjał dowodowy, na który Urząd się powołuje.

A.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

7.

PISMO OKÓLNE

z dnia 10 stycznia 1934 r.

o przyjmowaniu bonów Funduszu Inwestycyjnego

(Nr. SF. 11/8/1).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 694) z dniem 1 grudnia 1933 r. zostały wypuszczone do obiegu pierwsze dziesięć seryj bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Bony zostały wypuszczone w odcinkach po 25 zł., opiewają na okaziciela i nie podlegają działaniu ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 87, poz. 637).

Bony są wprowadzone do obiegu:

1) w drodze sprzedaży ich przez kasy Urzędów Skarbowych i

2) w drodze wypłat, dokonywanych na zlecenie Funduszu Inwestycyjnego.

Zgodnie z art. 7 wyżej powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej bony Funduszu Inwestycyjnego winny być przyjmowane bez żadnych ograniczeń na spłatę wszelkich należności Skarbu Państwa, wpłacanych zarówno do kas urzędów państwowych, jak i do kas związków samorządowych.

Bony Funduszu Inwestycyjnego nie mają mocy zwalniania od obowiązku w stosunkach prywatno-prawnych, nikt więc nie może być zmuszony do ich przyjęcia. Mając jednakowoż na uwadze poparcie celów, którym służyć będzie Fundusz Inwestycyjny, jak również wymienialność tych bonów na gotówkę w kasach urzędów skarbowych, zalecam związkom samorządowym przyjmowanie w bonach Funduszu Inwestycyjnego również i własnych należności.

Z tych samych pobudek wskazanem jest, aby kasy związków samorządowych w razie posiadania bonów przy dokonywaniu wypłat podkreślały korzyści, wynikające z nabywania tych bonów i proponowały przyjmowanie części lub całości należności w bonach, wystrzegając się jednakowoż wywierania w tym kierunku nacisku.

Treść powyższego zechce Pan Wojewoda podać do wiadomości podległym Mu urzędom państwowym oraz zarządom związków samorządowych, znajdujących się na terenie podległego Mu województwa.

(—) Bronisław Pieracki
MINISTER

8.

PISMO OKÓLNE

z dnia 10 stycznia 1934 r.

w sprawie udziału izb rolniczych w wykonywaniu przez wojewodów nadzoru nad działalnością pow. zw. samorządowych w zakresie rolnictwa

(Nr. SS. 52/7/2).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Nawiązując do pisma okólnego Nr. SS. 52/7/1 z 28.8.1933 r. w sprawie współpracy izb rolniczych z samorządem terytorjalnym, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina, że w myśl postanowień art 8 p. c) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.III.1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 16 z 1933 r.) do zadań nowoutworzonych izb rolniczych m. in. należy współdziałanie z władzami państwowemi przy wykonywaniu nadzoru nad działalnością powiatowych związków samorządowych. Jednym z najważniejszych celów tego współdziałania jest zapewnienie jednolitości prowadzonej przez obydwie organizacje samorządowe akcji w dziedzinie popierania rozwoju rolnictwa.

Celem urealnienia współpracy organów ustrojowych powiatowych związków samorządowych z izbami rolniczemi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych uważa za konieczne uwzględnienie w pracach powiatowych związków samorządowych następujących form współpracy:

1) Uzupełnienie składu powiatowych komisyj rolnych, utworzonych w myśl p. 5-go okólnika Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 sierpnia 1928 r. Nr. 150 (Zbiór Zarz. M. S. Wewn. str. 1329. poz. 4), w tym kierunku, aby w skład powiatowych komisyj rolnych wchodzili z urzędu obok dotychczasowych przedstawicieli rolnictwa — wszyscy radcowie izby rolniczej z obszaru danego powiatu.

2) Zawiadamianie izb rolniczych o posiedzeniach powiatowych komisyj rolnych oraz o tych posiedzeniach rady i wydziału powiatowego, na których mają być omawiane sprawy, dotyczące rolnictwa z tem, że izbom rolniczym przysługiwać będzie prawo uczestnictwa w po-

siedzeniach przez swego delegata lub delegatów z głosem doradczym, a ponadto w miarę możności zapraszanie w takim samym charakterze przedstawicieli izb rolniczych na posiedzenia rad i wydziałów powiatowych przy rozpatrywaniu preliminarzy budżetowych dz. X.

3) Opracowywanie przez wydziały powiatowe jednocześnie z preliminarzem budżetowym działu X — rocznego szczegółowego planu prac nad podniesieniem rolnictwa w danym powiecie. Plan ten winien być uzgodniony z właściwą izbą rolniczą, której rola polegałaby nie tyle na krytyce i doradztwie co do wysokości sum, uzależnionych z natury rzeczy przedewszystkiem od całokształtu gospodarki finansowej samorządu powiatowego, ile na pomocy fachowej w repartycji na poszczególne cele tych sum, jakiemi dany powiatowy związak samorządowy dysponuje na akcję popierania rolnictwa. Ma to na celu koordynowanie zamierzeń poszczególnych powiatów z punktu widzenia planu działania izby.

4) Przesyłanie izbom rolniczym przez wydziały powiatowe 1 egzemplarza projektu budżetu oraz rocznego planu prac nad popieraniem rolnictwa równocześnie z przesłaniem tych samych materjałów władzy nadzorczej do zatwierdzenia.

5) Zalecenie przewodniczącym wydziałów powiatowych, aby co do obsady personalnej stanowisk instruktorów rolnych wszelkich kategoryj brana była pod uwagę fachowa opinja izby oraz aby wnioski izby rolniczej co do konieczności ewentualnych zmian na tych stanowiskach — ze względu na niedostateczne kwalifikacje fachowe zatrudnionych pracowników — w każdym przypadku były przez wydziały powiatowe rozpatrywane i uwzględniane, niemożność zaś w przypadkach wyjątkowych uwzględnienia wniosku izby była należycie uzasadniana.

Powyższe dotyczyłoby instruktorów rolnych nietylko pozostających na etacie samorządu, co zostało już zalecone pismem okólnem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 sierpnia r. ub. Nr. SS. 52/7/1, ale również instruktorów, utrzymywanych z zasiłków samorządowych przez organizacje rolnicze.

6) Zalecenie utworzenia, o ile środki finansowe na to pozwolą we wszystkich powiatach instytucyj agronomów powiatowych, utrzymywanych przez wydziały powiatowe, przy większej lub mniejszej pomocy finansowej izb rolniczych w zależności od ich zasobności.

Niektóre z izb pomoc tę już obecnie okazują, chociaż agronomowie powiatowi pozostają formalnie na etacie powiatowych związków samorządowych lub powiatowych towarzystw rolniczych. Tam, gdzie jest to dla izb niewykonalne, winny być jednek przez samorządy powiatowe w miarę posiadania na ten cel środków finansowych stworzone etaty agronomów powiatowych, którzy byliby równocześnie referentami powiatowych komisyj rolnych oraz wykonawcami uzgodnionego pomiędzy powiatowym związkiem samorządowym, towarzystwem rolniczem i izbą planu pracy rolniczej w powiecie. Jest to zdaniem Ministerstwa rzeczą nieodzowną, zarówno z uwagi na usprawnienie służby agronomicznej w Państwie, jak i przygotowanie możliwości szybkiego przystosowania produkcji na wypadek wojny.

Celem wprowadzenia w życie powyższych form współpracy samorządu powiatowego z izbami rolniczemi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o wydanie nadzorowanym przez siebie powiatowym związkom samorządowym właściwych zarządzeń.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca również uwagę, iż wobec utworzenia izb rolniczych staje się rzeczą zbędną funkcjonowanie przy radach wojewódzkich komisyj rolnych.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów, aby przed poddaniem pod obrady wydziału wojewódzkiego preliminarzy budżetowych powiatowych związków samorządowych wysłuchana była opinja izby rolniczej co do przeznaczenia kwot na poszczególne cele w dz. X tego preliminarza i aby opinja ta była w miarę możności uwzględniana.

(—) Zbikowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU.

9.

PISMO OKÓLNE

z dnia 11 stycznia 1934 r.

o sporządzaniu akt sprzedaży terenów budowlanych przy parcelacji

(Nr. SB. 7/1/4

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich oprócz śląskiego) i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W myśl art. 52 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) podział położonych w osiedlach terenów, uznanych za budowlane w prawomocnym planie zabudowania, względnie w drodze uchwał rady gminnej (ewentualnie, o ile chodzi o osiedla wiejskie za zgodą starosty), a niestanowiących własności Państwa albo związków komunalnych, na dwie lub więcej działek, może być dokonywany tylko na podstawie zatwierdzonego planu parcelacji. Przed uzyskaniem takiego zatwierdzenia, umowy o odstąpieniu części nieruchomości nie mają mocy prawnej.

Jednakowoż do wiadomości Ministerstwa doszło, iż zdarzają się wypadki, że notarjusze sporządzają akta kupna-sprzedaży terenów, będących w mowie połączonej z podziałem tych terenów na części, bez żądania od sprzedwców wykazania się uzyskaniem zatwierdzenia planu parcelacji odnośnych terenów.

Niniejszem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (P. Komisarza Rządu) o zakomunikowanie czy na obszarze podległym Panu Wojewodzie (P. Komisarzowi Rządu) zdarzały się tego rodzaju wypadki.

(—) Szymkiewicz
NACZELNIK WYDZIAŁU.

10.

PISMO OKÓLNE

z dnia 11 stycznia 1934 r.

o wykonaniu rozporządzeń Rady Ministrów o zaszeregowaniu funkcjonarjuszów państwowych i o ustanowieniu tabeli stanowisk.

(Nr. Pers. 706/12).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

(1) Na zasadzie § 62 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) upoważniam Panów do dokonania—według wskazówek podanych niżej w ustępach 9—12 — zaszeregowania do nowych grup uposażenia podwładnych Panom urzędników i funkcjonarjuszów niższych, zaliczonych do dotychczasowych grup uposażenia od VIII (ósmej) do XVI (szesnastej).

(2) Jednocześnie w myśl § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 780) należy urzędników, zajmujących stanowiska, nie przewidziane nową tabelą, przemianować na stanowiska tą tabelą objęte. A więc: naczelnicy rachuby powinni być przemianowani na „kierowników rachuby", naczelnicy kancelaryj — na „kierowników kancelaryj", asesorzy na „podreferendarzy", urzędnicy rachunkowi II kategorji (księgowi, skarbnicy, kontrolerzy, asystenci rachunkowi) na „sekretarzy rachunkowych", obecni sekretarze w służbie administracyjnej na „sekretarzy administracyjnych", technicy II kategorji na „sekretarzy technicznych", urzędnicy techniczni III kategorji na „pomocników technicznych", adjunkci administracyjni na „pomocników administracyjnych", rachmistrze na „pomocników rachunkowych", wreszcie adjunkci kancelaryjni, rejestratorzy i kanceliści na „pomocników kancelaryjnych".

(3) Tytuł „kierownika kancelarji" przysługuje tylko jednemu urzędnikowi danej władzy (urzędu) podobnie, jak i tytuł „kierownika rachuby". Urzędnikom, pełniącym w starostwach funkcje kierowników kancelaryj, lecz nie posiadającym dotychczas tytułu naczelnika kancelarji nie należy narazie nadawać tytułu „kierownika kancelarji", lecz tytuł „pomocnika kancelaryjnego". Nie należy również aż do dalszego zarządzenia nadawać wogóle tytułu „kierownika oddziału" ani tytułu „wicestarosty", lecz traktować faktycznych kierowników oddziałów i zastępców starostów jako „pełniących obowiązki" na dotychczasowych zasadach, t. j. bez nominacji na to stanowisko. Księgowym, pełniącym obowiązki kierowników oddziałów budżetowo-gospodarczych, należy nadać tytuł „kierownika rachuby".

(4) Decyzja o zaszeregowaniu i ewentualnem przemianowaniu powinna być doręczona przed dniem 1 lutego 1934 r. każdemu funkcjonarjuszowi, który w tym dniu będzie pozostawał w służbie. Wzory odnośnych pism są podane w załącznikach Nr. 1—4.

(5) Wzór Nr. 1 przeznaczony jest dla funkcjonarjuszów, podlegających zaszeregowaniu do nowej grupy uposażenia bez przyznania zasiłku wyrównawczego (§ 63 rozporządzenia o zasadach zaszeregowania) i bez przemianowania; wzór Nr. 2 — dla podlegających zaszeregowaniu z przyznaniem zasiłku wyrównawczego, lecz bez przemianowania; wzór Nr. 3 — dla podlegających przemianowaniu i zaszeregowaniu bez przyznania zasiłku; wzór Nr. 4 — dla podlegających przemianowaniu i zaszeregowaniu z przyznaniem zasiłku. Każde pismo władza wystawia w trzech egzemplarzach, z których pierwszy przeznaczony jest dla doręczenia adresatowi, drugi jest odpisem, przeznaczonym do przesłania władzy naczelnej, trzeci jest odpisem — referatem dla przechowania w aktach. Na odwrotnej stronie drugiego i trzeciego egzemplarza wypisuje się treść według wzoru, podanego w załączniku Nr. 5. Blankiety pism według podanych wzorów powinny być przygotowane odrazu, w odpowiedniej ilości, przyczem należy baczyć, ażeby rozkład wierszy odpowiadał dokładnie rozkładowi we wzorach.

(6). Wolne miejsca w pismach wypełniać należy w sposób następujący:

Wzory Nr. 1 i 2: W adresie w linji pierwszej— imię i nazwisko, w linji drugiej — tytuł urzędowy oraz określenie władzy (urzędu), w której adresat pełni służbę, w trzeciej linji — miejsce służby adresata. W tekście grupę uposażenia oznacza się cyfrą rzymską i literami, np. „X (dziesiątej)"; podobnież wysokość zasiłku oznacza się liczbą i słowami, np. „165 (stu sześćdziesięciu pięciu)". Pisma wzorów Nr. 3 i 4 wypełnia się tak samo, przyczem w adresie wypisuje się dotychczasowy tytuł urzędowy funkcjonarjusza, a w pierwszym ustępie tekstu nowy tytuł urzędowy wraz z określeniem władzy

(urzędu), w której zaszeregowany pełni służbę i miejsca służby.

Zarządzenia mają być podpisane przez kierownika władzy, dokonującej zaszeregowania, lub przez upoważnionego urzędnika np. za Wojewodę — Wicewojewoda (Naczelnik Wydziału).

(7) Funkcjonarjusze, pozostający w stanie nieczynnym, który kończy się przed dniem 1 lutego 1934 r., nie zostają zaszeregowani do nowych grup uposażenia.

(8) Jeżeli urzędnicy, pozostający w stanie nieczynnym, winni być przemianowani w myśl powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów o ustanowieniu tabeli stanowisk, należy dokonać przemianowania bez względu na to, czy stosunek służbowy ma być rozwiązany przed czy po 1 lutego 1934 r. W tych wypadkach należy w piśmie do urzędnika dodać osobny (przedostatni) ustęp w następującem brzmieniu: „Zarządzenie niniejsze nie uchyla decyzji z dnia.................................. Nr.................. o przeniesieniu Pana w stan nieczynny".

(9) Wzory pism załączone do niniejszego mają zastosowanie tak do funkcjonarjuszów, mianowanych na stałe, jak i prowizorycznych, przyczem w pismach według załączników Nr. 3 i 4, przeznaczonych dla funkcjonarjuszów prowizorycznych, należy w adresie przed tytułem urzędowym dodać wyraz: „prowizorycznego", a w pierwszym ustępie tekstu przed wypisaniem nowego tytułu wstawić wyrazy: „do odwołania" albo po wypełnieniu wolnego miejsca dodać wyrazy: „z zachowaniem dotychczasowego charakteru stosunku służbowego".

(10) Przy zaszeregowaniu postępować według zasad, ustalonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781), przyczem wszystkich urzędników i funkcjonarjuszów niższych należy zasadniczo zaszeregować do niższej z tych dwóch nowych grup uposażenia, między któremi znajdują się ich dotychczasowe pobory netto (§ 44). Zaszeregowanie do wyższych grup uposażenia z tych dwu nowych grup, między któremi znajdują się obecne pobory netto, może nastąpić jedynie za zgodą właściwej władzy naczelnej. Winni przeto P. P. wstrzymać się aż do otrzymania stosownej decyzji z zaszeregowaniem tych funkcjonarjuszów, co do których zostały przedstawione wnioski o wyższe zaszeregowanie. Również należy wstrzymać się z zaszeregowaniem tych zastępców starostów i referendarzy, którzy przy zaszeregowaniu na ogólnych zasadach otrzymaliby nową IX (dziewiątą) grupę uposażenia.

(11) Określając wysokość zasiłku wyrównawczego, należy stosować ściśle postanowienia §§ 63 i 64 rozporządzenia Rady Ministrów o zasadach zaszeregowania.

(12) Dodatki lokalne, funkcyjne i służbowe otrzymują uprawnieni funkcjonarjusze z mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania bez osobnego o tem zawiadomienia w dekrecie zaszeregowania. Zwraca się przytem uwagę, że powołane wyżej rozporządzenie unormowało dodatki służbowe w dziale Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (§ 40 p. 2) inaczej, niż było zaprojektowane i niż to znalazło wyraz w Instrukcji Ministerstwa o zasadach zaszeregowania (w objaśnieniu do rubryki 19 tabeli wzoru A), przesłane P. P. przy piśmie mojem z dnia 21 grudnia 1933 r. Nr. Pers. 706/8. Odpowiednie obliczenia powinny przeto ulec skorygowaniu.

(13) Umowy, zawarte z pracownikami kontraktowymi według wzorów, ustalonych okólnikiem Prez. Rady Ministrów z dnia 16 października 1930 r. L. 8936/30, należy zmienić (oczywiście tylko za zgodą pracownika) w punkcie 2, dotyczącym wysokości wynagrodzenia. Formalnie zmiana ta może być dokonana przez zawarcie dodatkowej umowy, lub wpisanie na obydwu egzemplarzach zawartej umowy klauzuli następującej:

„P. 2 umowy niniejszej otrzymuje z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1934 r. brzmienie następujące:

„Pan.. otrzymywać będzie miesięcznie ze Skarbu Państwa wynagrodzenie równe..........(słownie..................................) grupie uposażenia zasadniczego funkcjonarjuszów państwowych (wraz z dodatkiem lokalnym w kwocie .... (słownie:................................) złotych i zasiłkiem wyrównawczym w kwocie............ (słownie ....) złotych).

Wynagrodzenie powyższe wypłacane będzie przez cały czas trwania umów........................ w dniu..........każdego miesiąca kalendarzowego.

Wszelkie zmiany uposażenia (uposażenia zasadniczego, dodatku lokalnego i zasiłku wywyrównawczego) funkcjonarjuszów państwowych stosują się bez potrzeby zmiany umowy do wynagrodzenia, określonego w ust. I.

W razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem, oraz w razie przeniesienia na nowe miejsce służbowe będą Pan.. przysługiwały należności według norm, obowiązujących dla funkcjonarjuszów państwowych w................ grupie uposażenia".

Pod powyższą klauzulą uzyskać należy podpis pracownika i umieścić podpis przedstawiciela władzy.

Jeżeli w umowach, zawartych według wzoru B. był w p. 2 umieszczony ustęp, dotyczący wynagrodzenia za pełnienie służby w niedzielę lub święta, należy obecnie z nowej redakcji p. 2 ustęp ten opuścić.

Postanowienie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 X.1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) nie będzie miało

w odniesieniu do pracowników kontraktowych zastosowania i pracownicy ci będą nadal opłacali podatek dochodowy, opłaty ubezpieczeniowe i opłaty na fundusz pracy.

(14) Wszystkie czynności, związane z zaszeregowaniem, winny być zakończone do dnia 20 stycznia 1934 r. i od tego dnia aż do dnia 1 lutego 1934 r. mają być doręczone wszystkim urzędnikom i funkcjonarjuszom niższym zawiadomienia o zaszeregowaniu.

(—) Bronisław Pieracki
MINISTER

Załącznik Nr. 1.
do pisma ok. Nr. Pers. 706/2

Wilno, dnia..........stycznia 1934 r.

WOJEWODA WILEŃSKI

Nr.................

Do

Pan ....

....

w..

Na zasadzie § 44 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) zaszeregowuję Pan..... z dniem 1 lutego 1934 r.

do..

grupy uposażenia.

Od powyższej decyzji służy Pan..... odwołanie do Ministerstwa ....

....

w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia.

....

....

Załącznik Nr. 2.
do pisma ok. Nr. Pers. 706/2

Wilno, dnia..........stycznia 1934 r.

WOJEWODA WILEŃSKI

Nr.................

Do

Pan ....

....

w..

Na zasadzie § 44 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) zaszeregowuję Pan..... z dniem 1 lutego 1934 r.

do..

grupy uposażenia.

W myśl § 63 powołanego wyżej rozporządzenia otrzymywać Pan..... będzie zasiłek wyrównawczy w wysokości

....

złotych miesięcznie.

Od powyższej decyzji służy Pan..... odwołanie do Ministerstwa ....

....

w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia.

....

....

Załącznik Nr. 3.
do pisma ok. Nr. Pers. 706/2

WOJEWODA WILEŃSKI
Nr.................

Wilno, dnia.......... stycznia 1934 r.

Do

Pan ....

....

w..

Na zasadzie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r.

o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 780) mianuję Pan ....

....

Zarazem na zasadzie § 44 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) zaszeregowuję Pan .... z dniem 1 lutego 1934 r. do

....

grupy uposażenia.

Od powyższej decyzji służy Pan...... odwołanie do Ministerstwa..............................

....

w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia.

....

....

Załącznik Nr. 4.
do pisma ok. Nr. Pers. 706/2.

WOJEWODA WILEŃSKI
Nr.................

Wilno, dnia........... stycznia 1934 r.

Do

Pan ....

....

w...

Na zasadzie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R P. Nr. 102, poz. 780) mianuję Pan ....

....

Zarazem na zasadzie § 44 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) zaszeregowuję Pan......... z dniem 1 lutego 1934 r. do ....

grupy uposażenia.

W myśl § 63 rozporządzenia, powołanego w ustępie poprzednim, otrzymywać Pan . . będzie zasiłek wyrównawczy w wysokości ....

złotych miesięcznie.

Od powyższej decyzji służy Pan . . odwołanie do Ministerstwa..............................

....

w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia.

....

....

Załącznik Nr. 5.
do pisma ok. Nr. Pers. 706/2.

WOJEWODA WILEŃSKI
Nr.............

Wilno, dnia........... stycznia 1934 r.

Ministerstwu Spraw Wewnętrznych
w Warszawie

do wiadomości.

....

....

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 9 stycznia Nr. 1 Rok 1934

Poz. 1. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 29 grudnia 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie zastosowania ustawy o ubezpieczeniu społecznem do osób, zatrudnionych w żegludze morskiej.

Poz. 2. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 30 grudnia 1933 r. o wysokości składek za ubezpieczenie na wypadek niezdolności do zarobkowania lub śmierci wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, oraz w sprawie zasad podwyższania lub obniżania tychże składek w poszczególnych przedsiębiorstwach zależnie od warunków higjenicznych i bezpieczeństwa pracy, wydane w zakresie podwyższania lub obniżania składek w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

z 10 stycznia Nr. 2 Rok 1934

Poz. 3. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1933 r. w sprawie regulaminu Kolegjum Górniczego.

Poz. 4. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o odstąpieniu gminie m. Poznania gruntu państwowego na cele rozbudowy miasta.

Poz. 5. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 stycznia 1934 r. o wprowadzeniu w życie przepisów kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu upominawczem na obszarze Sądu Okręgowego w Kaliszu oraz Sądów Grodzkich w Aleksandrowie, Brześciu Kujawskim, Chodczu, Lipnie, Radziejowie i Włocławku.

Poz. 6. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 stycznia 1934 r. w sprawie regulaminu wyborczego do zarządu gminnego na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, warszawskiego, wileńskiego i wołyńskiego.

Na podstawie art. 12 ust. (3) i art. 129 ustawy o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294) zarządzam co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1. Przez powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia artykuły ustawy należy rozumieć artykuły ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294). Przez powołane bez bliższego określenia paragrafy należy rozumieć paragrafy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Członków zarządu gminnego (wójta, podwójciego i ławników) wybierają radni na zebraniu rady gminnej, specjalnie w tym celu zwołanem.

§ 3. (1) Wybory członków zarządu gminnego zarządza starosta powiatowy, któremu przysługuje ogólny nadzór nad przeprowadzeniem wyborów. Z tego tytułu starosta powiatowy korzysta analogicznie z uprawnień, określonych w art. 67 ustawy. W zarządzeniu wyborów starosta powiatowy podaje dzień zarządzenia wyborów, termin zebrania wyborczego, nazwisko przewodniczącego komisji wyborczej oraz liczbę ławników, przypadającą na daną gminę (wzór Nr. 1).

(2) Na podstawie zarządzenia starosty powiatowego (ust. 1) wójt zawiadamia wszystkich radnych o miejscu, dniu i godzinie zebrania wyborczego, podając cel zebrania, liczbę ławników, jaka przypada na daną gminę, oraz nazwisko przewodniczącego komisji wyborczej. Zawiadomienie radnych powinno być dokonane co najmniej na 6 dni przed zebraniem na piśmie za potwierdzeniem odbioru (wzór Nr. 2).

(3) Wybory nie mogą być zarządzone w czasie pilnych robót polnych oraz uroczystych świąt.

§ 4. (1) Celem przeprowadzenia wyborów tworzy się komisję wyborczą, złożoną z przewodniczącego i dwóch członków.

(2) Przewodniczącego mianuje starosta powiatowy z pośród radnych. Członków powołuje przewodniczący z pośród obecnych na zebraniu radnych (wzory Nr. 3 i 4).

(3) Uchwały komisji wyborczej zapadają większością głosów.

§ 5. Wójt sporządza wykaz radnych w układzie alfabetycznym i doręcza go przewodniczącemu komisji wyborczej przed zebraniem wyborczem (wzór Nr. 5).

§ 6. (1) Do ważności wyborów konieczna jest obecność więcej niż połowy ustawowej liczby radnych. Ułamek zaokrągla się w górę do pełnej jedynki.

(2) W braku wymaganej liczby radnych wójt zwołuje powtórne zebranie wyborcze radnych, które powinno odbyć się najpóźniej w 7 dni po pierwszem zebraniu. O ile na powtórne zebranie również nie przybędzie wymagana liczba radnych, wójt stwierdza niedokonanie wyboru, o czem bezzwłocznie donosi staroście powiatowemu. Wówczas stosuje się art. 50 ust. (4) ustawy oraz § 18 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1933 r. w sprawie wykonania ustawy o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 769).

§ 7. Radni wybierają najpierw wójta, potem podwójciego, w końcu ławników.

§ 8. (1) Wybory członków zarządu gminnego przeprowadza się w głosowaniu tajnem zapomocą kart do głosowania i kopert.

(2) Karty do głosowania nie mogą być koloru oczywiście innego niż biały.

(3) Koperty do głosowania powinny być ostemplowane pieczęcią gminy, w braku zaś takiej pieczęci — pieczęcią starosty powiatowego i muszą posiadać jeden kształt, kolor i gatunek papieru.

§ 9. (1) Przed rozpoczęciem wyborów przewodniczący komisji wyborczej, po stwierdzeniu obecności wymaganej liczby radnych i odczytaniu wyborcom §§ 4, 6, 19, 27 — 30, nadto w gminach o dwóch ławnikach §§ 20 i 21, w gminach zaś o trzech ławnikach §§ 22 — 26 rozporządzenia niniejszego, wzywa zebranych:

a) przy wyborach wójta, podwójciego i dwóch ławników — do zgłaszania kandydatów,

b) przy wyborach trzech ławników — do zgłaszania list kandydatów.

(2) Zgłoszenia kandydatów bądź list kandydatów powinny być uskutecznione bezpośrednio po wezwaniu przewodniczącego w myśl ustępu poprzedniego.

§ 10. (1) Przed przystąpieniem do głosowania komisja wyborcza sprawdza, czy urna wyborcza jest próżna, poczem urnę zamyka.

(2) Głosowanie odbywa się w sposób następujący: przewodniczący komisji wyborczej odczytuje wykaz radnych w porządku alfabetycznym; radni, w miarę wywołania ich nazwisk, podchodzą do stołu i, otrzymawszy od przewodniczącego kopertę, wkładają do niej kartę do głosowania, poczem zwracają przewodniczącemu, który wrzuca ją do urny wyborczej w obecności wyborcy. Oddanie głosu zaznacza przewodniczący w wykazie radnych.

§ 11. (1) Po oddaniu głosów przez zebranych przewodniczący komisji wyborczej zapytuje, czy wszyscy już głosowali i uprzedza, iż głosowanie zostanie zamknięte, poczem, w braku zgłaszających się zamyka głosowanie.

(2) Po zamknięciu głosowania komisja wyborcza ustala liczbę oddanych głosów. W tym celu przewodniczący komisji wyborczej wyjmuje z urny wyborczej koperty, liczy je i porównywa ich ilość z liczbą wyborców, którzy oddali głos według wykazu radnych. Jeżeli powyższe liczby nie są jednakowe, należy to zaznaczyć w protokóle wyborczem z podaniem przyczyn, mogących ewentualnie wyjaśnić powyższą niezgodność. Następnie przewodniczący wyjmuje z kopert karty do głosowania i odczytuje ich treść, dwaj zaś członkowie komisji wyborczej wpisują do dwóch kart obliczenia głosy, oddane ważnie:

a) przy wyborach wójta, podwójciego i dwóch ławników — na poszczególnych kandydatów;

b) przy wyborach trzech ławników — na poszczególne listy kandydatów.

(3) W trakcie odczytywania karty do głosowania przewodniczący komisji wyborczej bada jej ważność. O nieważności karty do głosowania decyduje komisja wyborcza. Od tych decyzji niema odwołania (wzór Nr. 6).

Wybór wójta.

§ 12. (1) Zgłoszenie kandydata na wójta uskutecznia się na piśmie lub ustnie do protokółu; może ono zawierać nazwisko tylko jednego kandydata i powinno być podpisane lub zgłoszone przez co najmniej 1/4 ustawowej liczby radnych. Zgłoszenie może podpisać lub zgłosić tylko obecny na zebraniu radny, przyczem każdy obecny radny może podpisać lub zgłosić tylko jedno zgłoszenie.

(2) W zgłoszeniu należy wymienić imię, nazwisko, wiek i miejsce zamieszkania kandydata. W razie zgłoszenia kandydatów o jednakowem imieniu i nazwisku oraz wieku i miejscu zamieszkania — przewodniczący komisji wyborczej wzywa radnych, zgłaszających kandydata do podania cech, ściśle określających osobę kandydata (imię ojca, zawód i t. p.).

(3) Kandydat powinien oświadczyć, że: zgadza się na wystawienie jego kandydatury, posiada prawo wybieralności, zapoznał się z treścią art. 8 i 9 ustawy. Uczynić to może bądź przez podpisanie deklaracji na piśmie, którą dołącza się do zgłoszenia, bądź przez oświadczenie ustne na zapytanie przewodniczącego komisji wyborczej, co należy zaznaczyć w protokóle wyborczym (wzór Nr. 7).

(4) Na prośbę wyborców i zgodnie z ich wolą każdy może w obecności przewodniczącego komisji wyborczej napisać zgłoszenie oraz podpisać za niepiśmiennych wyborców.

§ 13. (1) Po zgłoszeniu kandydatów komisja wyborcza bada, czy zgłoszenia były prawidłowe i czy zgłoszeni kandydaci mają prawo wybieralności.

(2) W razie zauważenia braków przewodniczący komisji wyborczej zwraca się do zgłaszających o ich usunięcie. W przypadku nieusunięcia braków komisja wyborcza stwierdza nieważność całego zgłoszenia lub nieważność poszczególnych kandydatur. Od tych decyzyj komisji wyborczej niema odwołania.

(3) Następnie komisja wyborcza ustala listę ważnie zgłoszonych kandydatów, którą przewodniczący ogłasza zebranym (wzór Nr. 8).

§ 14. (1) Każdy wyborca może oddać głos przy każdem głosowaniu tylko na jednego z ważnie zgłoszonych kandydatów.

(2) Wyborca na karcie do głosowania wpisuje imię, nazwisko i ewentualnie imię ojca kandydata (§ 15 ust. 1 lit. f).

(3) Karta do głosowania może zawierać tylko jedno nazwisko kandydata.

(4) Karta może być pisana lub odbita mechanicznie.

§ 15. (1) Nieważne są:

a) karty do głosowania, włożone do kopert urzędowo nieostemplowanych;

b) karty koloru oczywiście innego niż biały;

c) karty niewypełnione;

d) karty, zawierające więcej niż jedno nazwisko kandydata;

e) karty, zawierające prócz imion i nazwiska dopiski, przyczem znaki pisarskie przy nazwisku nie powodują nieważności karty;

f) karty wyraźnie nieczytelne lub nie wskazujące niewątpliwie na jednego z ważnie zgłoszonych kandydatów. Wymienienie imienła kandydata jest niezbędne tylko wówczas, gdy zgłoszono więcej kandydatów tego samego nazwiska. W razie zgłoszenia dwu lub więcej kandydatów tego samego nazwiska i imienia należy wymienić imię ojca bądź zawód i t. p. (§ 12 ust. 2). Błędy i niedokładności pisowni nie powodują nieważności karty do głosowania; jeżeli nie zachodzi wątpliwość co do tożsamości kandydata.

(2) Z kilku znalezionych w kopercie prawidłowo wypełnionych i o jednakowej treści kart do głosowania komisja wyborcza uznaje za ważną tylko jedną kartę. Jeżeli zaś w kopercie znaleziono dwie lub więcej kart do głosowania o różnej treści, komisja wyborcza wszystkie znajdujące się w kopercie karty uznaje za nieważne.

(3) Skreślenie nazwiska i dopisanie innego nie powoduje nieważności karty do głosowania.

§ 16. (1) Za wybranego na wójta komisja wyborcza uznaje tego z pośród ważnie zgłoszonych kandydatów, który uzyskał taką ilość ważnych głosów, jaka cyfrowo odpowiada co najmniej połowie plus jeden ustawowej liczby radnych.

(2) Jeżeli żaden z kandydatów nie uzyskał wymaganej ilości głosów, komisja przeprowadza bezzwłocznie głosowanie ściślejsze.

(3) W głosowaniu ściślejszem wyborca może głosować tylko na jednego z tych dwóch ważnie zgłoszonych kandydatów, którzy w pierwszem głosowaniu uzyskali najwięcej głosów. W razie równości głosów o skreśleniu rozstrzyga łos, wyciągnięty przez przewodniczącego komisji wyborczej.

(4) Jeżeli w głosowaniu ściślejszem żaden z kandydatów nie uzyskał wymaganej w ust. 1 ilości głosów, komisja wyborcza przeprowadza powtórne głosowanie ściślejsze. W powtórnem głosowaniu ściślejszem wyborca może głosować tylko na tego kandydata, który w pierwszem głosowaniu ściślejszem uzyskał większą ilość głosów. W razie równości głosów o skreśleniu rozstrzyga los, wyciągnięty przez przewodniczącego komisji wyborczej.

(5) Jeżeli w powtórnem głosowaniu ściślejszem kandydat nie otrzymał wymaganej w ust. (1) ilości głosów, komisja wyborcza stwierdza niedokonanie wyboru, o czem przewodniczący bezzwłocznie donosi staroście powiatowemu. Wówczas stosuje się art. 50 ust. (4) ustawy.

Wybór podwójciego.

§ 17. Postanowienia, zawarte w §§ 12 — 16, mają analogiczne zastosowanie przy wyborze podwójciego z tem uzupełnieniem, że kandydat na podwójciego — poza przewidzianemi w § 12 ust. (3) artykułami ustawy — powinien zapoznać się również z art. 6 ustawy.

Wybór ławników.

§ 18. (1) Wybrany na ławnika może być każdy obywatel polski bez różnicy płci, który ukończył do dnia zarządzenia wyborów 30 lat i ma w myśl art. 3 ustawy na terenie danej gminy ogólne prawo wybierania do organów ustrojowych związków samorządowych bez względu na to, czy jest radnym gminnym, czy nim nie jest.

(2) W gminach wiejskich, liczących do 10.000 mieszkańców, radni wybierają dwóch ławników, w gminach zaś, liczących ponad 10.000 mieszkańców — trzech ławników. Liczbę ławników w gminie określa starosta powiatowy.

Wybór dwóch ławników.

§ 19. (1) Zgłoszenie kandydatów na ławników uskutecznia się na piśmie lub ustnie do protokółu; może ono zawierać nazwiska najwyżej dwóch kandydatów i winno być podpisane lub zgłoszone przez co najmniej 1/4 ustawowej liczby obecnych radnych. Wyborca może podpisać lub zgłosić tylko jedno zgłoszenie.

(2) Postanowienia, zawarte w § 12 ust. (2), (3) i (4) oraz §§ 13 — 15, mają analogiczne zastosowanie z tem uzupełnieniem, że kandydat na ławnika — poza przewidzianemi w § 12 ust. (3) artykułami ustawy — powinien zapoznać się z art. 6 ustawy (wzór Nr. 7).

(3) W razie zgłoszenia ważnie tylko dwóch kandydatów głosowanie nie odbywa się; w tym przypadku ławnikami zostają zgłoszeni dwaj kandydaci.

§ 20. (1) Za wybranych na ławników komisja wyborcza uznaje tych dwóch z pośród ważnie zgłoszonych kandydatów, którzy uzyskali kolejno największe liczby ważnych głosów. W razie równości głosów rozstrzyga los, wyciągnięty przez przewodniczącego komisji wyborczej.

(2) Jeżeli wszystkie głosy padły na jednego tylko kandydata, komisja wyborcza uznaje go za wybranego na ławnika. Wybór drugiego ławnika komisja przeprowadza natychmiast w powtórnem głosowaniu na pozostałych ważnie zgłoszonych kandydatów. Głosowanie powtórne odbywa się na tych samych zasadach, jak i pierwsze. Za wybranego komisja uznaje tego kandydata, który uzyskał największą ilość ważnych głosów.

Wybór trzech ławników.

§ 21. (1) Lista kandydatów na ławników powinna być zgłoszona na piśmie lub ustnie do protokółu, podpisana lub zgłoszona przez co najmniej 1/5 ustawowej liczby radnych i może zawierać nazwiska najwyżej sześciu kandydatów. Listę może podpisać lub zgłosić tylko obecny na zebraniu radny, przyczem każdy z nich może podpisać lub zgłosić tylko jedną listę.

(2) Postanowienia, zawarte w § 12 ust. (2), (3) i (4) oraz § 13 ust. (1) i (2), mają analogiczne zastosowanie z tem uzupełnieniem, że komisja wyborcza ustala ważnie zgłoszone listy kandydatów, nadaje każdej liście numer, poczem przewodniczący po ogłoszeniu wywiesza je do przejrzenia (wzory Nr. 7 i 8).

§ 22. (1) Kandydować można tylko z jednej listy. W razie umieszczenia kandydata na paru listach kandydat na zapytanie przewodniczącego komisji wyborczej powinien oświadczyć, z której listy chce kandydować. W razie nieobecności kandydata kandydaturę zachowuje się jedynie na tej liście, do której dołączona jest deklaracja z datą najpóźniejszą. W razie jednakowych dat kandydata skreśla się ze wszystkich list.

(2) W razie zgłoszenia jednej tylko ważnej listy, zawierającej co najmniej trzech kandydatów, głosowanie nie odbywa się, a komisja wyborcza uznaje za wybranych na ławników trzech kandydatów, umieszczonych na trzech pierwszych miejscach zgłoszonej listy.

(3) Łączenie (blok) list jest niedopuszczalne.

§ 23. (1) Każdy wyborca może głosować tylko na jedną z ważnie zgłoszonych list kandydatów, wpisując na karcie do głosowania tylko numer listy.

(2) Karta do głosowania może być pisana lub odbita mechanicznie, przyczem numer listy może być oznaczony słowem lub cyfrą.

§ 24. (1) Nieważne są:

a) karty do głosowania, zawierające prócz numeru listy dopiski, jednakże znaki pisarskie nie powodują unieważnienia karty;

b) karty wyraźnie nieczytelne lub nie wskazujące niewątpliwie na jedną z ważnie zgłoszonych list kandydatów.

(2) Postanowienia, zawarte w § 15 ust. (1) lit. a), b), c) oraz ust. (2), mają analogiczne zastosowanie.

§ 25. (1) Po ustaleniu, ile każda z list kandydatów otrzymała ważnie oddanych głosów, komisja wyborcza dokonywa podziału mandatów pomiędzy listy.

(2) Mandaty ławników rozdziela się między ważnie zgłoszone listy kandydatów w stosunku do ilości głosów, ważnie oddanych na daną listę. Łączną sumę głosów, ważnie oddanych na wszystkie ważnie zgłoszone listy kandydatów, dzieli się przez liczbę ławników, mających być wybranymi; powstały przy dzieleniu ułamek zaokrągla się w górę do pełnej jedynki. Otrzymana w ten sposób liczba jest dzielnikiem wyborczym. Każda lista otrzymuje tyle mandatów, ile razy dzielnik wyborczy mieści się w liczbie głosów, ważnie oddanych na daną listę bez uwzględnienia ułamków. Jeżeli po tym podziale pozostaną jeszcze wolne mandaty, dzieli się ilość ważnych głosów każdej listy przez liczbę mandatów już jej przyznanych, powiększoną o jeden. Tej liście kandydatów, która wykaże najwyższy iloraz wraz z ułamkiem, przyznaje się dalszy mandat. W ten sposób postępuje się dalej w miarę potrzeby. W razie gdyby parę list miało jednakowe prawo do tego samego mandatu, rozstrzyga los, wyciągnięty przez przewodniczącego komisji wyborczej.

(3) Mandaty, uzyskane przez poszczególne listy, przypadają kandydatom danej listy w kolejności zajmowanego miejsca na liście.

I. Przy obecności 18 radnych należy wybrać 3 ławników. Zgłoszono ważnie 4 listy kandydatów.

Dzielnik wyborczy: 18 : 3 = 6.

Lista Nr. 1 uzyskała 2 głosy i otrzymuje 2 : 6 = 0 mandatów.

Lista Nr. 2 uzyskała 3 głosy i otrzymuje 3 : 6 = 0 mandatów.

Lista Nr. 3 uzyskała 6 głosów i otrzymuje 6 : 6 = 1 mandat.

Lista Nr. 4 uzyskała 7 głosów i otrzymuje 7 : 6 = 1 mandat.

Pozostaje do rozdziału jeszcze jeden mandat; w tym celu dzielimy:

dla listy Nr. 1 — 2 : 1 = 2
„ „ Nr. 2 — 3 : 1 = 3
„ „ Nr. 3 — 6 : 2 = 3
„ „ Nr. 4 — 7 : 2 = 3½.

Trzeci mandat przypada liście Nr. 4.

II. Przy obecności 17 radnych należy wybrać 3 ławników. Zgłoszono ważnie 3 listy kandydatów.

Dzielnik wyborczy: 17 : 3 = $5^2/_3$, t. j. 6.

Lista Nr. 1 otrzymała 9 głosów i otrzymuje 9 : 6 — 1 mandat.

Lista Nr. 2 otrzymała 4 głosy i otrzymuje 4 : 6 = 0 mandatów.

Lista Nr. 3 otrzymała 4 głosy i otrzymuje 4 : 6 = 0 mandatów.

Pozostają do podziału 2 mandaty.

Lista Nr. 1 — 9 : 2 = 4½
„ Nr. 2 — 4 : 1 = 4
„ Nr. 3 — 4 : 1 = 4.

Drugi mandat otrzymuje lista Nr. 1.

Pozostaje jeszcze 1 mandat.

Lista Nr. 1 — 9 : 3 = 3
„ Nr. 2 — 4 : 1 = 4
„ Nr. 3 — 4 : 1 = 4.

Ponieważ listy Nr. 2 i Nr. 3 mają jednakowe prawo do trzeciego mandatu, przeto postępuje się w myśl § 25 ust. 2; o tem, ktora z tych dwóch list otrzyma trzeci mandat, rozstrzyga los, wyciągnięty przez przewodniczącego komisji wyborczej.

Wybory uzupełniające.

§ 26. (1) W razie unieważnienia wyborów poszczególnych członków zarządu gminnego, albo gdy w okresie kadencji ubędzie członek zarządu gminnego, starosta powiatowy zarządza w ciągu 14 dni wybory uzupełniające.

(2) Wybory uzupełniające wójta, podwójciego, dwóch i trzech ławników, przeprowadza się na tych samych zasadach, jak wybory główne.

(3) Wybory uzupełniające jednego ławnika przeprowadza się tak, jak wybory dwóch ławników, przyczem $^1/_4$ ustawowej liczby radnych może zgłosić tylko jednego kandydata, a za wybranego na ławnika uznaje się tego z pośród zgłoszonych ważnie kandydatów, który uzyskał największą ilość ważnych głosów. W razie równości głosów rozstrzyga los, wyciągnięty przez przewodniczącego komisji wyborczej.

(4) Postanowienia, zawarte w §§ 27 — 31, mają analogiczne zastosowanie przy wyborach uzupełniających.

Ogłoszenie wyników wyborów i protokół wyborczy.

§ 27. (1) Przewodniczący komisji wyborczej bezpośrednio po ustaleniu wyniku wyboru ogłasza go zebranym wyborcom. Komisja wyborcza sporządza protokół, który powinien zawierać: datę, czas trwania (początek i koniec) oraz miejsce wyborów, skład komisji wyborczej, liczbę uprawnionych, liczbę obecnych i liczbę głosujących wyborców, ważnie zgłoszonych kandydatów albo ważnie zgłoszone listy kandydatów, liczby ważnie oddanych głosów na poszczególnych kandydatów, albo na poszczególne listy kandydatów, imię, nazwisko, wiek i miejsce zamieszkania wybranych.

(2) Protokóły wyborcze sporządza się oddzielnie dla wyboru wójta, oddzielnie dla podwójciego, oddzielnie zaś dla wyboru ławników (wzory Nr. 9, 10 i 11).

(3) Protokół podpisują przewodniczący i członkowie komisji wyborczej.

(4) Do protokółu dołącza się zgłoszenia kandydatów albo listy kandydatów, wykaz radnych, karty do głosowania (ważne i unieważnione) oraz karty obliczenia.

(5) Odpis każdego protokółu przewodniczący komisji wyborczej przesyła bezzwłocznie staroście powiatowemu.

Protesty wyborcze i unieważnienie wyborów z urzędu.

§ 28. Wybory są nieważne:

a) jeżeli zostanie stwierdzone, że przy wyborach dopuszczono się przekupstw, fałszu lub jakiegokolwiek podstępu, a popełnione przestępstwa mogły wpłynąć na wynik wyborów;

b) jeżeli wybory przeprowadzone zostały niezgodnie z przepisami rozporządzenia niniejszego, a popełnione uchybienia mogły wpłynąć na wynik wyborów.

§ 29. (1) W ciągu 7 dni po dniu wyborów ta sama liczba wyborców, jaka jest uprawniona do zgłoszenia kandydatów albo listy kandydatów (§ 12) ust. 1, albo § 19 ust. 1, albo § 21 ust. 1), ma prawo wnieść na piśmie uzasadniony protest przeciwko wyborom z żądaniem unieważnienia poszczególnych wyborów w całości albo wyboru poszczególnych osób.

(2) Protesty wnosi się na ręce wójta, który w terminie 3-dniowym powinien je przesłać z odpowiedniemi wyjaśnieniami komisji wyborczej do starosty powiatowego.

§ 30. (1) O nieważności aktu wyborczego w całości lub części z urzędu i na skutek protestu orzeka starosta powiatowy, stosując postanowienia, zawarte w art. 31 ustawy.

(2) W razie unieważnienia wyboru starosta powiatowy w ciągu 14 dni, licząc od unieważnienia zarządza nowe wybory. W razie zaś unieważnienia wyboru poszczególnych członków zarządu gminnego mają analogiczne zastosowanie postanowienia, zawarte w § 26.

Postanowienia końcowe.

§ 31. Czynności wójta, przewidziane rozporządzeniem niniejszem, w braku tego organu wykonywa podwójci, w braku zaś podwójciego spełnia je organ tymczasowy, powołany w myśl przepisów art. 50, art. 55 ust. 2 oraz art. 72 i 73 ustawy, bądź przepisów dotychczasowych.

§ 32. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, warszawskiego, wileńskiego i wołyńskiego. Jednocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy, wydane w sprawach, unormowanych rozporządzeniem niniejszem.

Załączniki do rozp. Min. Spr. Wewn. z dnia 1 stycznia 1934 r. (poz. 6).

STAROSTA POWIATOWY
w ....

Nr..................

dnia...193... r.

Wzór Nr. 1
do § 3.

Do

PANA WÓJTA

w ....

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 6) zarządzam wybory członków zarządu gminnego w...

Dniem zarządzenia wyborów jest dzień .... 193......r.

Na przewodniczącego komisji wyborczej mianuję ....

....

Na gminę przypada .... ławników.

STAROSTA POWIATOWY.

Wzór Nr 2.
do § 3.

ZAWIADOMIENIE.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 6) oraz zarządzenia Starosty Powiatowego w .... z dnia .... 193...... r. Nr................. zawiadamiam, iż w... w dniu.................................... o godzinie .... odbędzie się zebranie wyborcze radnych celem dokonania wyboru wójta, podwójciego i .... ławników.

Przewodniczącym komisji wyborczej jest ....

...........(miejscowość)..........................., dnia...193......r.

Powyższe przyjąłem do wiadomości:

dnia ....(podpis).............................
" ....
" .... i t. d.

W Ó J T

dnia ....(podpis).............................
" ....
" ....

Wzór Nr. 3
do § 4.

STAROSTA POWIATOWY

w ....

Nr..........................

dnia.......................................193.......r.

DO

PANA..

w ....

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 6) mianuję Pana na Przewodniczącego Komisji Wyborczej przy wyborach członków zarządu gminnego w..

STAROSTA POWIATOWY

Wzór Nr. 4
do § 4.

PRZEWODNICZĄCY
KOMISJI WYBORCZEJ

w ....

dnia.......................................193.......r.

DO

PANA..

w ....

Na podstawie § 4 rozp. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 6) oraz zarządzenia Starosty Powiatowego w... z dnia.......................................193............ r. Nr.......................... powołuję Pana na członka Komisji Wyborczej przy wyborach członków zarządu gminnego w..

PRZEWODNICZĄCY KOMISJI WYBORCZEJ

Wzór Nr. 5
do § 5.

ALFABETYCZNY WYKAZ RADNYCH

w gminie w ....

L. p.	Nazwisko	Imię	Miejsce zamieszkania	Zaznaczenie oddania głosu w głosowaniu na						Uwagi
				wójta		podwójciego		ławników		
				główne	ściśl.	główne	ściśl.	główne	ściśl.	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	

...., dnia.. 193............r.
(miejscowość)

Wójt

Wzór Nr. 6
do § 11.

KARTA OBLICZENIA GŁOSÓW.

i t. d.

...., dnia.. 193............r.
(miejscowość)

Przewodniczący Kom. Wyb.

....

Członkowie: ....

....

Wzór Nr. 7
do §§ 12, 20 i 21.

DEKLARACJA

Niniejszem wyrażam(y) zgodę na postawienie mojej (naszej) kandydatury na stanowisko(a) wójta, podwójciego, ławnika (ów) w gminie..
(niepotrzebne skreślić)

....

Równocześnie oświadczam (y), iż posiadam(y) prawo wybieralności na powyżej wymienione stanowisko i znaną mi (nam) jest treść art. 6, 8 i 9 ustawy o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294).

(miejscowość)
...., dnia................................ 193...... r.

(Własnoręczne podpisy kandydatów)
....
....
....

U w a g a: Zapoznanie się z treścią art. 6 ustawy dotyczy tylko kandydatów na podwójciego i ławników.

Wzór Nr. 8
do §§ 13 i 21.

LISTA

ważnie zgłoszonych (list) kandydatów na wójta, podwójciego (ławników) w gminie..............................

(Lista Nr. 1) ....
....
....
i t. d.

(Lista Nr. 2) ....
....
....
i t. d.

(Lista Nr. 3) ....
....
....
i t. d.

i t. d.

Przewodniczący Komisji Wyborczej
....

(miejscowość)
...., dnia................................ 193...... r.

Wzór Nr. 9
do § 27.

PROTOKÓŁ WYBORCZY

(przy wyborze wójta (podwójciego)

Dnia .... 193...... r. w .... pow. ....
odbyły się wybory wójta (podwójciego) w czasie od godz. .... do godz. .... z przerwami od godz. ....
do godz. ....

Liczba obecnych radnych ....

Skład Komisji Wyborczej: Przewodniczący .... (imię i nazwisko)

Członkowie: 1) ....

2) ....

Ważnie zgłoszeni kandydaci: 1) .... (imię, nazwisko, wiek, miejsce zamieszkania)

2) ....

i t. d.

Powody unieważnienia zgłoszonych kandydatów: ....

....

Liczba oddanych głosów: .... Liczba unieważnionych głosów: ....

Liczba głosów ważnie oddanych na poszczególnych kandydatów:

.... (imię i nazwisko) otrzymał .... głosów

.... „ .... „

i t. d.

Wyniki wyborów:

I. Wybrany na wójta (podwójciego): .... (imię, nazwisko, wiek, miejsce zamieszkania)

II. Żaden z kandydatów nie uzyskał w głosowaniu pierwszem wymaganej liczby głosów. Wobec tego przeprowadzono głosowanie ściślejsze na następujących dwóch kandydatów:

1) .... (imię i nazwisko)

2) ....

W głosowaniu ściślejszem:

1) .... (imię i nazwisko) otrzymał .... głosów

2) .... „ .... „

a) wybrany na wójta (podwójciego) został .... (imię, nazwisko, wiek, miejsce zamieszkania)

b) Ponieważ żaden z kandydatów w głosowaniu ściślejszem nie uzyskał wymaganej do wyboru liczby głosów, Komisja Wyborcza stwierdza, iż wybór wójta (podwójciego) nie został dokonany.

III. Ponieważ jedyny ważnie zgłoszony kandydat nie uzyskał w pierwszem głosowaniu koniecznej do wyboru liczby głosów — Komisja Wyborcza stwierdza, iż wybór wójta (podwójciego) nie został dokonany.

Wynik wyborów został należycie ogłoszony.

Przewodniczący Komisji Wyborczej .... (podpis)

Członkowie Kom. Wyb. ....

....

UWAGA: Przy wypełnianiu rubryki protokółu p. t. „Wynik wyborów" w rubryce tej przewidziano cztery możliwe ewentualności:

1) gdy wyboru dokonano w pierwszem głosowaniu — należy wypełnić pkt. I, pozostałe skreślić,
2) gdy wyboru dokonano w głosowaniu ściślejszem—należy wypełnić pkt. II a), pozostałe skreślić,
3) gdy wyboru w głosowaniu ściślejszem nie dokonano — należy wypełnić pkt. II b), pozostałe skreślić,
4) gdy zgłoszono ważnie jednego lub tylko dwóch kandydatów i wyboru w pierwszem głosowaniu nie dokonano—należy wypełnić pkt. III, pozostałe skreślić.

Wzór Nr. 10
do § 27.

PROTOKÓŁ WYBORCZY

(przy wyborach 2 ławników).

Dnia..................................... 193..........r. w.. pow.......................................
odbyły się wybory dwóch ławników w czasie od godz..........do godz...............z przerwami od godz..........
do godz............

Liczba obecnych radnych..........................

Skład Komisji Wyborczej: Przewodniczący:...

Członkowie: 1)...
2)...

Ważnie zgłoszeni kandydaci: 1) .... (imię, nazwisko, wiek, miejsce zamieszk.)
2) ....
3) ....
i t. d.

Powody unieważnienia zgłoszonych kandydatów: ....
....
....

Liczba oddanych głosów: ....

Liczba głosów unieważnionych: ....

Liczba głosów ważnych, oddanych na poszczególnych kandydatów:

.... (imię i nazwisko) .... otrzymał .... głosów
.... „ .... „
i t. d.

Wynik wyborów:

Wybrani na ławników zostali: 1) .... (imię, nazwisko, wiek, miejsce zamieszk.)
2) ....

Wynik wyborów został należycie ogłoszony.

Przewodniczący Komisji Wyborczej................ (podpis) ....

Członkowie Komisji Wyborczej...
....

Wzór Nr. 11
do § 27.

PROTOKÓŁ WYBORCZY

(przy wyborach 3 ławników)

Dnia...193...... r. w... pow...
odbyły się wybory 3 ławników.

Liczba obecnych radnych......................

Skład Komisji Wyborczej: Przewodniczący:..

Członkowie: 1)..

2)..

Ważnie zgłoszone listy kandydatów:

Lista Nr. 1	Lista Nr. 2
1)	1) ....
2)	2) ....
3)	3) ....
4)	4) ....
5)	5) ....
6)	6) ....

i t. d.

Powody unieważnienia zgłoszonych list kandydatów ....
....
....

Liczba oddanych głosów......................

Liczba głosów unieważnionych......................

Liczba głosów ważnych, oddanych na poszczególne listy kandydatów:

Lista Nr. 1 otrzymała.........................głosów

„ Nr. 2 „ .... „

i t. d.

Wynik wyborów:

Lista Nr. 1 otrzymała.........................mandatów

„ Nr. 2 „ .... „

i t. d.

Na ławników zostali wybrani:

z Listy Nr. 1 ....
....

z Listy Nr. 2 ....
....

i t. d.

Wynik wyborów został należycie ogłoszony.

Przewodniczący Komisji Wyborczej

....

Członkowie:..

....

z 12 stycznia Nr. 3 Rok 1934

Poz. 7. Konwencja osiedleńcza między Polską a Turcją, podpisana w Ankarze, dnia 29 sierpnia 1931 r.

Poz. 8. Oświadczenie rządowe z dnia 15 grudnia 1933 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych konwencji osiedleńczej między Polską a Turcją, podpisanej wraz z protokółem podpisania w Ankarze, dnia 29 sierpnia 1931 r.

Poz. 9. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 30 października 1933 r. o patentach żeglarskich, wydane co do §§ 1, 2 i 3 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 266) w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 18 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 215) i na podstawie art. 6 pkt. d) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51,poz.479) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy wojewódzkich władzach administracji ogólnej w Brześciu n/B., w Krakowie, we Lwowie, w Poznaniu, w Stanisławowie, w Toruniu, w Warszawie i w Wilnie tworzy się komisje do stwierdzania kwalifikacyj, potrzebnych do wykonywania zawodu żeglarskiego.

§ 2. (1) Komisja składa się z przewodniczącego i dwóch członków.

(2) Przewodniczącego komisji wyznacza wojewoda z pośród podległych mu urzędników. Jednego członka komisji wyznacza wojewoda z pośród kierowników statków państwowych lub prywatnych, drugiego zaś z pośród właścicieli statków i łodzi albo z pośród pracowników miejscowych przedsiębiorstw lub stowarzyszeń żeglugowych. Jeżeliby wyznaczenie członków komisji z pośród osób wyżej wskazanych nie było z jakiegokolwiek powodu możliwe, wówczas wojewoda wyznacza członków komisji z pośród podległych mu urzędników. Przewodniczącego i członków komisji wyznacza się do odwołania.

(3) Na przewodniczących i członków komisyj należy wyznaczać osoby jak najdokładniej obeznane ze sprawami żeglugowemi. Wchodzący w skład komisji kierownik statku powinien posiadać co najmniej 10 lat praktyki zawodowej, z tego zaś co najmniej 5 lat na stanowisku kierownika statku lub łodzi.

(4) Dla każdej komisji należy wyznaczyć zastępcę przewodniczącego i po dwóch zastępców członków komisji. Zastępców przewodniczących i członków komisyj wyznacza się w taki sam sposób, jak przewodniczących i członków komisyj.

§ 3. Osoba, ubiegająca się o patent żeglarski, powinna wnieść podanie o wydanie patentu żeglarskiego do którejkolwiek z władz wymienionych w § 1. Właściwą do stwierdzania kwalifikacyj ubiegającego się o patent żeglarski jest komisja, utworzona przy tej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej do której ubiegający się o patent wniósł podanie o wydanie patentu żeglarskiego.

§ 4. (1) Stwierdzanie kwalifikacyj, potrzebnych do uzyskania patentu żeglarskiego odbywa się zasadniczo dwa razy w ciągu roku, mianowicie na początku i na końcu okresu nawigacyjnego; jeżeli zgłosi się co najmniej trzech kandydatów, mogą być wyznaczone terminy dodatkowe.

(2) Za czynności związane ze stwierdzeniem kwalifikacyj, potrzebnych do wykonywania zawodu żeglarskiego, pobiera się taksę egzaminacyjną w wysokości 30 zł., która przypada członkom komisji w równych częściach. Taksę egzaminacyjną wpłaca się gotówką do Kasy Skarbowej na rachunek Ministerstwa Komunikacji.

§ 5. (1) Osoby, ubiegające się o patent żeglarski powinny:

1) wykazać się:

a) dowodem ukończenia 21 roku życia;

b) świadectwem lekarskiem, wydanem przez lekarza urzędowego lub przez lekarza Kasy Chorych, stwierdzającem odpowiedni stan zdrowia, w szczególności zdolność rozróżniania barw oraz dobry słuch;

c) świadectwem ukończenia co najmniej szkoły powszechnej lub zawodowej;

d) dowodem odbycia przez kandydata co najmniej 36 miesięcznej pracy w zawodzie żeglarskim i z tego okresu czasu co najmniej 24 miesięcznej pracy na takich statkach lub łodziach, do kierowania któremi ma uprawniać patent żeglarski, o który się kandydat ubiega;

e) świadectwem niekaralności, wydanem przez powiatową władzę administracji ogólnej;

2) poddać się egzaminowi w celu stwierdzenia kwalifikacyj zawodowych.

(2) Kandydaci, którzy nie ukończyli szkoły powszechnej lub zawodowej, mogą w okresie 12 lat od chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, o ile posiadają inne warunki, wymienione w poprzednim ustępie, uzyskać patent żeglarski po złożeniu egzaminu z języka polskiego i rachunków (§ 8 ust. 4).

(3) Do wymaganego okresu pracy w zawodzie żeglarskim można wliczyć służbę żeglugową przebytą w marynarce wojennej, najwyżej jednak okres 12 miesięcy.

(4) Cudzoziemcy mogą uzyskać patent żeglarski zgodnie z postanowieniami umów międzynarodowych, a w braku takich umów, na zasadach wzajemności.

§ 6. Do podania o wydanie patentu żeglarskiego oprócz dowodów, wymienionych w § 5, należy ponadto dołączyć życiorys napisany własnoręcznie przez ubiegającego się o wydanie patentu żeglarskiego i 2 fotografje (format

4,5 × 6 cm), a w razie, gdy kandydat nie posiada wymaganych świadectw szkolnych, oświadczenie, że zamierza poddać się egzaminowi, o którym mowa w § 5 ust. 2.

§ 7. Po zbadaniu podania i jego załączników, ewentualnie po uskutecznionem ich uzupełnieniu wojewódzka władza administracji ogólnej wydaje decyzję o dopuszczeniu lub w razie braku warunków wymaganych w § 5, o niedopuszczeniu kandydata do egzaminu i o swej decyzji zawiadamia go, podając zarazem czas i miejsce egzaminu, albo przyczyny niedopuszczenia do niego.

§ 8. (1) Stwierdzanie kwalifikacyj zawodowych kandydata (egzamin) powinno odbywać się na pokładzie takiego statku lub łodzi do kierowania którym patent żeglarski ma uprawniać.

(2) Jeżeli kandydat ubiega się o patent, uprawniający go do kierowania statkami i łodziami wszelkiego rodzaju, wówczas przewodniczący komisji, zależnie od charakteru dotychczasowej pracy zawodowej kandydata, może zarządzić badanie jego kwalifikacyj na jednym lub na kilku rodzajach statków lub łodzi.

(3) Program egzaminu obejmuje znajomość budowy, urządzeń i ruchu statku lub łodzi, charakteru dróg wodnych i obowiązujących przepisów, w szczególności:

a) znajomość nazw, przeznaczenia i struktury poszczególnych części statków i łodzi, do kierowania któremi ma być uprawniony, jak również znajomość przeznaczenia i sposobu użycia urządzeń sterowych, kotwicznych, urządzeń do wypompowywania wody, do holowania, do ładowania towarów i innych urządzeń statkowych;

b) ogólną znajomość mechanizmów napędowych i pomocniczych;

c) dostateczną umiejętność i wprawę używania i utrzymywania w sprawności przedmiotów wyposażenia (armatury) statku i łodzi, jako to: żagli, olinowania, przyrządów ratowniczych, szreków, wind, urządzeń do kładzenia i podnoszenia masztów i kominów i innych przedmiotów wyposażenia;

d) znajomość najczęściej używanych rodzajów statków i łodzi oraz ich cech charakterystycznych;

e) umiejętność należytego spełniania funkcji żeglarza podczas pracy statku lub łodzi w warunkach normalnych, jak swobodne spływanie, jazda pod żaglem, jazda za holownikiem lub przy holowaniu z brzegu, jazda pod parą, ruch naprzód i wstecz, jazda z pociągiem holowniczym, wymijanie, wyprzedzanie, przybijanie do brzegu, zakotwiczanie i umocowywanie;

f) umiejętność odpowiedniego zachowania się przy jeździe w warunkach wyjątkowych, mianowicie: przy rozmaitym stanie pogody i rozmaitym stanie szlaku żeglownego, przy wjechaniu na mieliznę, przy tonięciu statku lub łodzi, pożarze, zderzeniu się i przy innych nieszczęśliwych wypadkach;

g) umiejętność kierowania niezbędnemi drobnemi naprawami możliwemi przy środkach, znajdujących się na pokładzie statku lub łodzi, jak uszczelnienie dna, burt, pokładów, naprawa urządzeń sterowych, kotwicznych, naprawa masztu, olinowanie i inne drobne naprawy;

h) znajomość mapy śródlądowych dróg wodnych polskich i charakteru poszczególnych odcinków tych dróg, oraz umiejętność wykonywania obowiązków kierownika na każdym statku lub łodzi i na każdej drodze wodnej, albo tylko na niektórych rodzajach statków i łodzi i niektórych odcinkach dróg wodnych;

i) znajomość przepisów, odnoszących się do żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych.

(4) Egzamin z języka polskiego i rachunków obejmuje:

a) znajomość języka polskiego w słowie i piśmie w tym stopniu, aby kandydat mógł wydawać komendę, otrzymaną komendę należycie zrozumieć, jak również czytać i rozumieć obowiązujące przepisy żeglugowe;

b) znajomość czterech działań liczbami całemi i ułamkami i ich zastosowania do jednostek miar, wag oraz znajomość polskiego systemu monetarnego.

§ 9. (1) Z przebiegu sprawdzania kwalifikacyj (egzamin) powinien być sporządzony protokół. Do protokółu wpisuje się skład komisji, datę i miejsce sprawdzania kwalifikacyj, imiona i nazwiska kandydatów, oraz wyniki zbadania kwalifikacyj poszczególnych kandydatów (ocenę). Ocena może opiewać:

a) uzdolniony do kierowania wszelkiego rodzaju statkami i łodziami na wszystkich drogach wodnych,

b) uzdolniony do kierowania wszelkiego rodzaju statkami i łodziami tylko na niektórych określonych drogach wodnych,

c) uzdolniony do kierowania statkami i łodziami określonego rodzaju na wszystkich drogach wodnych,

d) uzdolniony do kierowania statkami i łodziami określonego rodzaju na określonych drogach wodnych,

e) nie posiada kwalifikacyj do kierowania statkami i łodziami.

Protokół podpisują przewodniczący i członkowie komisji.

(2) Przewodniczący komisji powinien niezwłocznie przesłać protokół sprawdzenia kwalifikacyj wojewódzkiej władzy administracji ogól-

nej, przy której ustanowiona jest komisja przeprowadzająca sprawdzanie kwalifikacyj.

§ 10. (1) Przy wydawaniu patentu żeglarskiego wojewódzka władza administracji ogólnej kieruje się oceną komisji, ustaloną w protokóle sprawdzenia kwalifikacyj.

(2) Wojewódzka władza administracji ogólnej powinna odpisy decyzji, odmawiających wydania patentów żeglarskich przesyłać niezwłocznie wszystkim innym wojewódzkim władzom administracji ogólnej, przy których ustanowione są komisje. (§ 1).

(3) Patent żeglarski sporządza się na trwałym papierze koloru białego (format 21 × 30 cm.) według wzoru ustalonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

(4) W razie zagubienia patentu żeglarskiego może być wydany duplikat.

§ 11. (1) Kandydaci, którzy nie otrzymali patentu żeglarskiego z powodu braku odpowiednich kwalifikacyj, mogą ponownie być poddani egzaminowi, nie wcześniej jednak niż po odbyciu sześciomiesięcznej uzupełniającej praktyki na uprawiającym żeglugę statku lub łodzi. Kandydaci, którzy nie otrzymali patentu żeglarskiego z powodu niedostatecznej znajomości języka polskiego i rachunków, mogą po upływie 3 miesięcy od daty poprzedniego egzaminu, przystąpić do ponownego egzaminu z języka polskiego i rachunków; w tych przypadkach odbycie uzupełniającej praktyki nie jest wymagane.

(2) Ponowne stwierdzanie kwalifikacyj i składanie egzaminu jest dopuszczalne tylko przed komisją tego samego urzędu, który dopuścił kandydata do pierwotnego składania egzaminu. Jeżeli stwierdzanie kwalifikacyj kandydata poraz trzeci odbyło się z wynikiem ujemnym. nie można więcej powtarzać stwierdzania kwalifikacyj.

§ 12. (1) Od stwierdzania kwalifikacyj, potrzebnych do wykonywania zawodu żeglarskiego, są zwolnieni:

a) posiadacze świadectw kwalifikacyjnych, uprawniających do kierowania statkami i łodziami żeglugi śródlądowej, wydanych przez b. władze zaborcze lub przez władze polskie na podstawie dotychczasowych przepisów,

b) żeglarze, którzy w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia są lub byli kierownikami statków lub łodzi żeglugi śródlądowej, chociażby nie posiadali świadectw kwalifikacyjnych, o których mowa w punkcie a),

c) absolwenci Szkoły Morskiej w Gdyni, jeżeli ukończyli wydział nawigacyjny tej Szkoły;

d) byli oficerowie pokładowi marynarki handlowej tudzież korpusu marynarki wojennej.

(2) Osoby, wymienione w ust. 1 powinny do podania o patent żeglarski dołączyć: dowody, wymienione w § 5 ust. 1 pkt. 1 a) i b), oraz świadectwo kwalifikacyjne (ust. 1 pkt. a)), albo zaświadczenie, wydane przez organa pełniące nadzór nad żeglugą i stwierdzające, że ubiegający się o patent żeglarski jest lub przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia był kierownikiem statku lub łodzi, albo świadectwo ukończenia Szkoły Morskiej w Gdyni, albo dowód, że ubiegający się o patent żeglarski był oficerem pokładowym marynarki handlowej lub korpusu marynarki wojennej.

(3) Absolwenci Szkoły Morskiej w Gdyni i byli oficerowie pokładowi marynarki handlowej lub korpusu marynarki wojennej powinni, niezależnie od dowodów wymienionych w poprzednim ustępie, wykazać się dowodem odbycia co najmniej 6-miesięcznej praktyki na takich statkach lub łodziach, do kierowania któremi ma ich uprawniać patent żeglarski, o który się ubiegają.

§ 13. (1) Osoby, wymienione w § 12 ust. 1 punkty a) i b) mogą otrzymać patent żeglarski, uprawniający do kierowania tylko tego rodzaju statkami i łodziami, do kierowania któremi upoważnia ich posiadane świadectwo kwalifikacyjne albo, któremi kierują lub kierowali przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, osoby zaś wymienione w § 12 ust. 1 pkt. c) i d) mogą otrzymać patent żeglarski, uprawniający do kierowania tego rodzaju statkami i łodziami, na jakich odbyli 6-miesięczną praktykę, przewidzianą w § 12 ust. 3.

(2) Osoby, wymienione w § 12 ust. 1 pkt. a) i b) tracą uprawnienie do kierowania statkami i łodziami, jeżeli w przeciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie wniosą podania o patent żeglarski.

(3) Osoby, które w myśl ustępu drugiego utraciły prawo do kierowania statkami i łodziami, mogą ubiegać się o patent żeglarski na warunkach ogólnych niniejszego rozporządzenia.

§ 14. Osoby, chcące uzyskać uprawnienie do kierowania statkami lub łodziami innego rodzaju niż te, na które opiewa posiadany patent żeglarski, albo na innych drogach wodnych, niż opiewa patent żeglarski, lub na wszystkich drogach wodnych, jeżeli takiego uprawnienia nie posiadają, powinny wnieść podanie o nowy patent żeglarski. Osoby te mogą uzyskać nowy patent żeglarski, jeżeli wykażą się dowodem odbycia co najmniej 24-miesięcznej pracy na statkach lub łodziach takiego rodzaju, do kierowania któremi nowy patent żeglarski ma uprawniać, oraz jeżeli poddadzą się dodatkowemu stwierdzeniu kwalifikacyj do kierowania statkami i łodziami i na tych drogach wodnych, na które ma opiewać patent żeglarski.

§ 15. (1) Wojewódzka władza administracji ogólnej może zarządzić unieważnienie wydanego przez siebie patentu żeglarskiego w razie stwierdzenia, że posiadacz jego utracił kwalifikacje do wykonywania zawodu żeglarskiego.

(2) Patent żeglarski należy unieważnić w razie stwierdzenia, że z winy posiadacza paten-

tu żeglarskiego, nastąpiło rozbicie lub zatonięcie jakiegokolwiek statku lub łodzi, pozbawienie życia osób, zatonięcie ładunku, albo poważne uszkodzenie mostów lub innych budowli wodnych.

(3) Wojewódzka władza administracji ogólnej, która patent unieważniła, powinna podawać do wiadomości wszystkich innych wojewódzkich władz administracji ogólnej, przy których ustanowione są komisje (§ 1) nazwiska osób, których patenty żeglarskie unieważniono.

(4) Osobie, której patent żeglarski unieważniono z powodów wymienionych w ust. 1 i 2, można, w przypadkach zasługujących na uwzględnienie, wydać ponownie patent żeglarski, jednak nie wcześniej niż po upływie roku od czasu unieważnienia poprzedniego. Wojewódzka władza administracji ogólnej może uzależnić ponowne wydanie patentu od dodatkowego stwierdzenia kwalifikacyj.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy, wydane w sprawach unormowanych niniejszem rozporządzeniem.

Załącznik do § 10 rozp. Min. Komunikacji z dnia 30 października 1933 r. (poz. 9).

Fotografja (4 × 6 cm)

RZECZPOSPOLITA POLSKA

PATENT ŻEGLARSKI

wydany dn. .... **19** .... **r. Nr.** ....

przez ....

(nazwisko i siedziba urzędu)

Pan ....

(nazwisko i imię)

urodzony w .... **dn.** .... **19**..... **r.**

uprawniony jest do samodzielnego kierowania statkami lub łodziami ....

(rodzaj statków)

....

.... **na wodach** ....

.... **dn.** .... **19**........ **r.**

(pieczęć i podpis urzędu)

(format 21 × 30 cm.)

Poz. 10. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu o częściowej zmianie i uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 21 stycznia 1932 r. w sprawie ustalania wysokości niektórych morskich opłat portowych.

Poz. 11. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 grudnia 1933 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie lnu i pakuł lnianych.

Poz. 12. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych.

Poz. 13. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 stycznia 1934 r. w sprawie przesunięcia na rok 1934 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Poz. 14. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 stycznia 1934 r. o zmianie granic miasta Zamościa w powiecie zamojskim, województwie lubelskiem.

Poz. 15. Oświadczenie Rządowe z dnia 14 października 1933 r. w sprawie przystąpienia Kuby do porozumienia w celu rewizji porozumienia o ujednostajnieniu przepisów leków silnie działających, podpisanego w Brukseli dnia 20 sierpnia 1929 r.

Poz. 16. Oświadczenie Rządowe z dnia 23 października 1933 r. w sprawie złożenia przez Włochy dokumentu ratyfikacyjnego konwencji, dotyczącej wskazywania wagi na ciężkich przesyłkach przewożonych na statkach, przyjętej jako projekt dnia 21 czerwca 1929 r. na XII Sesji Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów, a podpisanej w Genewie dnia 15 sierpnia 1929 r.

Poz. 17. Oświadczenie Rządowe z dnia 23 października 1933 r. w sprawie ratyfikacji przez Brazylję międzynarodowej konwencji o zwalczaniu handlu kobietami i dziećmi, podpisanej w Genewie dnia 30 września 1921 r.

Poz. 18. Oświadczenie Rządowe z dnia 10 listopada 1933 r. w sprawie ratyfikacji przez Danję międzynarodowej konwencji o zwalczaniu handlu kobietami i dziećmi, podpisanej w Genewie dnia 30 września 1921 r.

Poz. 19. Oświadczenie Rządowe z dnia 16 listopada 1933 r. w sprawie zgłoszenia przystąpienia Palestyny (z wyłączeniem Transjordanji) do konwencji związkowej paryskiej z dnia 20 marca 1883 r. o ochronie własności przemysłowej, przejrzanej w Brukseli dnia 14 grudnia 1900 r., w Waszyngtonie dnia 2 czerwca 1911 r. i w Hadze dnia 6 listopada 1925 r.

Poz. 20. Oświadczenie Rządowe z dnia 16 listopada 1933 r. w sprawie zgłoszenia przystąpienia Palestyny (z wyłączeniem Transjordanji) do Porozumienia Madryckiego z dnia 14 kwietnia 1891 r., dotyczącego zwalczania fałszywych ozna-

czeń pochodzenia towarów, przejrzanego w Waszyngtonie dnia 2 czerwca 1911 r. i w Hadze dnia 6 listopada 1925 r.

Poz. 21. Oświadczenie Rządowe z dnia 20 listopada 1933 r. w sprawie podpisania przez Turcję protokółu, dotyczącego uzyskania mocy obowiązującej przez Międzynarodową Konwencję Opjumową, podpisaną w Hadze dnia 23 stycznia 1912 r.

Poz. 22. Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 grudnia 1933 r. w sprawie sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 października 1933 r. o ustaleniu ilości stanowisk notarjuszów i ich siedzib urzędowych.

B.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 2 stycznia Nr. 1. Rok 1934

Poz. 1. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 grudnia 1933 r. o wysokości stopy technicznej, przewidzianej w art. 295 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem.

Poz. 2. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 grudnia 1933 r. w przedmiocie częściowej zmiany załącznika do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1931 r. w sprawie utworzenia ekspozytur celnych w okręgu Dyrekcji Ceł w Mysłowicach.

Poz. 3. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 grudnia 1933 r. o powołaniu składu zarządu Związku izb rzemieślniczych Rzeczypospolitej Polskiej.

z 3 stycznia Nr. 2 Rok 1934

Poz. 4. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 23 grudnia 1933 r. w sprawie umorzenia 1-szej raty obligacyj I Serji 3% Państwowej Renty Ziemskiej.

Poz. 5. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 23 grudnia 1933 r. w sprawie umorzenia 12 raty obligacyj I serji 5% Państwowej Renty Ziemskiej.

Poz. 6. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 grudnia 1933 r. w sprawie zryczałtowania składki za ubezpieczenie na wypadek choroby pozostających bez pracy pracowników umysłowych.

z 4 stycznia Nr. 3 Rok 1934

Poz. 7. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1933 r. w sprawie zwinięcia Ekspozytury Celnej Karolina.

Poz. 8. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 grudnia 1933 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów na rzecz Skarbu Państwa pod rozbudowę stacji kolejowej Krzywda.

Poz. 9. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 grudnia 1933 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów na rzecz Skarbu Państwa pod przebudowę kolei wąskotorowej Dąbie Kolskie — Sompolno.

z 5 stycznia Nr. 4 Rok 1934

Poz. 10. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1933 r. o nadaniu statutu izbie rzemieślniczej w Krakowie.

z 8 stycznia Nr. 5 Rok 1934

Poz. 11. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1933 r. o nadaniu statutu izbie rzemieślniczej w Łodzi.

z 9 stycznia Nr. 6 Rok 1934

Poz. 12. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Niepodległości z Mieczami, Krzyża Niepodległości i Medalu Niepodległości.

z 10 stycznia Nr. 7 Rok 1934

z 11 stycznia Nr. 8 Rok 1934

Poz. 13. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1933 r. o nadaniu statutu izbie rzemieślniczej w Białymstoku.

z 12 stycznia Nr. 9 Rok 1934

Poz. 14. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 grudnia 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o warunkach uzyskania zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu, upoważniających do otrzymywania kwitów wywozowych przy wywozie lnu i pakuł lnianych.

z 13 stycznia Nr. 10 Rok 1934

Poz. 15. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 31 grudnia 1933 r. w sprawie wyboru radców przez społeczne organizacje rolnicze do rady Lwowskiej Izby Rolniczej.

Poz. 16. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o wywłaszczeniu gruntu, zajętego pod strzelnicę szkolną w Starogardzie.

z 15 stycznia Nr. 11 Rok 1934

Poz. 17. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 5 stycznia 1934 r. o umorzeniu obligacyj 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej z 1926 r.

D. Komunikaty.

Począwszy od 1 stycznia 1934 roku treść Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych będzie podawana w następującym zmienionym układzie:

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

I. Rozporządzenia i zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.
II. Okólniki.
III. Pisma Okólne.

B. PRZEDRUKI.

I. Dziennik Ustaw R. P.
II. Monitor Polski.
III. Inne wydawnictwa.
IV. Orzecznictwo.

C. BIBLJOGRAFJA.

I. Wydawnictwa zalecone.
II. Wydawnictwa interesujące administrację.

D. KOMUNIKATY.

UWAGA: Numeracja poszczególnych działów jest stała, t. j. każda grupa publikacji będzie oznaczana zawsze w sposób dla niej właściwy stosownie do podanego wyżej układu.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Trębacka 11.